

Cafeneaua Fotografilor

REVISTĂ LUNARĂ A COMUNITĂȚII
CAFENEAUA FOTOGRAFILOR

NR. 2

MAI
2026

EDITORIAL
cu Angela Codrina Bocșe

REMEMBER

INTERVIU
cu fotograful Tony Goran

FOTOGRAFUL LUNII
Maria Fekete

LECȚIA DE FOTOGRAFIE

LA O CAFEA CU
Petre Dalea

COLȚURI MINUNATE
DELTA DUNĂRII

LA MASA FOTOGRAFULUI
Petrică George Chiticaru

O FOTOGRAFIE
CÂT 1000 DE CUVINTE

DESPRE PORTRET
cu Doru Sava

POVEȘTI FOTOGRAFICE

PROFIL DE FOTOGRAF
Remus Zamfir

SUB LUPĂ

DINCOLO DE REALITATE

LEGENDA CÂINELUI

EXPOZIȚIE DE FOTOGRAFIE –
ÎN OBIECTIV: REFLEXII

UMOR FOTOGRAFIC

Povești. Oameni. Locuri. Emotii.

Cafeneaua fotografilor

“

*Fotografiez ceea ce simt,
nu ceea ce văd. ”*

POVEȘTILE *continuă...*

O comunitate unită de
pasiunea pentru fotografie,
locul unde poveștile prind
contur și imaginile capătă
suflet.

În fiecare lună vă aducem
inspirație, experiențe și
emoții, pentru ca împreună
să vedem lumea
mai frumos.

*Mulțumim că
faceți parte din
această călătorie!*

Cafeneaua Fotografilor

Revista lunii mai 2026

Numărul 2

 LUNA MAI —
EXPLOZIA CULORILOR

*Când natura pictează,
fotograful nu face decât să
apese declanșatorul la momentul
potrivit.*

EDITORIAL

Mai — explozia culorilor

*Luna mai poartă în ea un entuziasm aparte.
Totul în jur prinde culoare, se trezește la viață,
iar noi, cu aparatele noastre, încercăm să păstrăm
în imagini miracolul acestor zile.*

In Cafeneaua Fotografilor au trecut deja trei luni
pline de lumină, de emoție și de prietenie.
Trei luni în care au curs fotografii și povești frumoase,
în care am învățat unii de la alții, ne-am încurajat
și am crescut împreună.

Am avut bucuria să organizăm trei expoziții online,
fiecare cu farmecul și povestea ei, care ne-au adus în
fața ochilor locuri, oameni și clipe pe care altfel poate
le-am fi lăsat să treacă.

Prima noastră mare realizare însă a fost expoziția de la
Salina Ocnele Mari. Pentru prima dată fotografiile noastre
au ieșit din lumea virtuală și au prins viață pe simeze.
A fost un moment de mândrie, de emoție și de recunoaștere
a pasiunii noastre comune.

Această expoziție a fost însoțită și de lansarea primului
album al Cafenelei, o carte care păstrează nu doar
fotografiile expuse, ci și bucuria și entuziasmul
cu care am pornit la drum.

Dar poate că, dincolo de toate acestea, ceea ce contează
cel mai mult este că am reușit să creăm un loc în care
ne simțim bine, unde fiecare fotografie spune o poveste,
iar fiecare membru aduce ceva unic și prețios.

Să păstrăm în continuare acest spirit frumos, să ne bucurăm
de fiecare clipă și să nu uităm că, în spatele fiecărei imagini,
se află un suflet care a ales să vadă frumusețea.

Cu drag,

Angela Codrina Bocșe
Fondator – Cafeneaua Fotografilor

Cafeneaua
Fotografilor

PASIUNE. IMAGINE. PRIETENIE.

Din
OBIECTIVUL
editorului

Unele fotografii se privesc. Altele se trăiesc. Iar pentru mine, aceasta este una dintre acele imagini care nu rămân doar într-un album, ci se așază undeva, adânc, în suflet.

Era una dintre acele zile de vară în care timpul pare să curgă mai încet. Aerul era cald, lumina blândă, iar parfumul florilor plutea pretutindeni, ca o promisiune tăcută că frumusețea încă există și știe să se lase descoperită. Grădina părea desprinsă dintr-o poveste, iar fiecare petală își purta culoarea cu o eleganță pe care doar natura o poate crea.

Pe o hortensie înflorită s-a așezat, aproape fără zgomot, un fluture Coadă-rândunicii. Nu s-a grăbit să plece. Dimpotrivă. Minute în șir a rămas acolo, de parcă acceptase, cu o noblețe greu de descris, rolul unui model desăvârșit. Își deschidea și își închidea aripile încet, lăsând lumina să se joace pe desenul lor delicat, iar eu îl urmăream fascinată prin vizorul aparatului. Îl fotografiam din toate unghiurile, iar el părea să-mi ofere, cu o răbdare incredibilă, fiecare detaliu al frumuseții sale efemere.

Sunt întâlniri pe care nu le poți programa și nici repeta. Ele vin atunci când natura hotărăște să îți dăruiască, pentru câteva clipe, o fărâmbă din perfecțiunea ei. Tot ce poți face este să fii acolo, să privești cu recunoștință și să apeși declanșatorul în speranța că vei reuși să păstrezi măcar o parte din emoția aceluia moment.

Fluturile și-a luat, într-un târziu, zborul, așa cum fac toate minunile care nu ne aparțin niciodată cu adevărat. A rămas însă fotografia. Și, odată cu ea, amintirea unei veri parfumate, a unei hortensii înflorite și a unei clipe atât de fragile, încât aproape ai impresia că s-ar putea risipi dacă o privești prea mult.

Poate că aceasta este, până la urmă, adevărata putere a fotografiei: aceea de a opri timpul doar pentru o fracțiune de secundă și de a transforma o întâlnire trecătoare într-o amintire care va continua să înflorească, asemenea unei petale, de fiecare dată când imaginea va fi privită din nou.

 REMEMBER

*Amintiri în imagini,
zile care au început
cu frumusețe și au rămas
în inima noastră.*

REMEMBER

Remember

In fiecare zi, Cafeneaua noastră s-a deschis
cu o imagine care a adus lumină, cuvinte
și emoție în suflet.

Au fost fotografii care ne-au trezit zâmbetul dimineața,
ne-au oferit o pauză de visare în mijlocul zilei
și ne-au însoțit seara spre liniște.

Fiecare imagine a avut povestea ei, spusă fără cuvinte,
dar înțeleasă de toți cei care au privit-o.

Unele ne-au dus departe, în locuri pe care poate
nu le vom ajunge niciodată. Altele ne-au arătat
frumusețea de lângă noi, pe care uneori o trecem
cu vederea.

Au fost imagini pline de culoare și lumină,
dar și imagini încărcate de liniște și sens.
Toate, adunate zi de zi, au creat o țesătură de emoții,
o galerie a clipelor care ne-au unit.

Această rubrică este locul în care le păstrăm
cu recunoștință și drag. O fereastră deschisă
spre frumusețea pe care am trăit-o împreună,
privind lumea prin ochii fotografilor noștri.

Să ne amintim, așadar, de fiecare imagine care
ne-a inspirat, ne-a emoționat și ne-a făcut ziua
mai frumoasă. Pentru că aceste amintiri rămân,
așa cum rămân adevăratele povești spuse în lumină.

Cafeneaua
Fotografilor

PASIUNE. IMAGINE. PRIETENIE.

Alex Alexandru

Valerian Cruceru

Camelia Stan

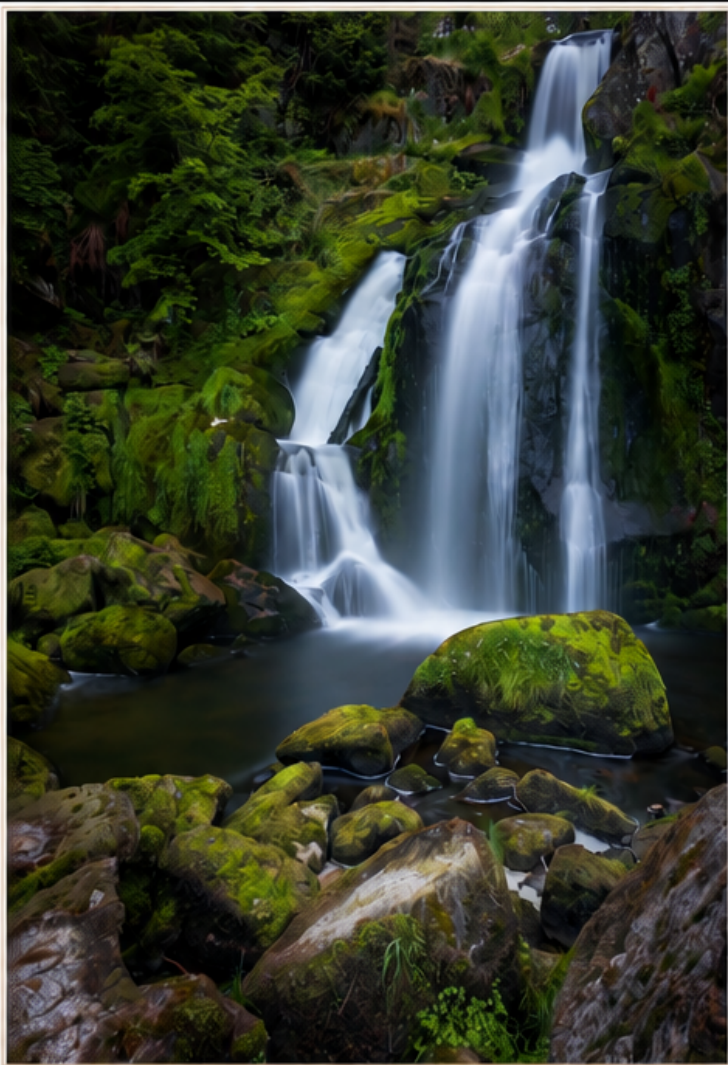
Oana Elena Guran

Catalin Tanase

Mircea Negulescu

Petrica George Chiticaru

Mirela Severin

Loredana Lori

Mirela Bidu

Oana Elena Guran

Ana Pana

Gheorghe Belu

Cornelia Ghergut

Cristian Satmarean

Remus Zamfir

Gabi Dragoslav

Marius Agache

Gabriel Tuchendrea

Ana Marginean

Florin Todoran

Daniela Rotar

Mihaela Radu

Elisabeth Catherinee

Pip Popescu

Rucsandra Calin

Mariana Scubli

Mircea Maieru

Viorel Grozavu

Ramona Ciuchendea

Interviu cu fotograful

Tony Goran

În memoria fotografului Tony Goran

Uneori, un interviu început ca o întâlnire între oameni pasionați de fotografie se transformă, dureros și neașteptat, într-o mărturie despre omul care a fost. Tony Goran a plecat dintre noi, lăsând în urmă multă tristețe, dar și o moștenire fotografică impresionantă.

Banățean stabilit de mulți ani în Spania, Tony a fost un fotograf talentat, curios și profund dedicat artei sale. A privit lumea prin obiectiv cu răbdare, pricepere și o neobosită dorință de a descoperi. A fotografiat peisaje, natură sălbatică, sport, locuri și clipe care, prin imaginile sale, vor continua să existe. Pentru el, fotografia nu era doar o preocupare, ci o adevărată nevoie sufletească. O spunea simplu și sincer: „Sunt dependent de fotografie.”

Citindu-i răspunsurile, îi vom regăsi pasiunea, umorul discret, experiența și generozitatea cu care își împărtășea cunoștințele. Acest interviu nu mai este doar o discuție despre fotografie. A devenit o ultimă întâlnire cu Tony Goran și un mod de a-i păstra vie vocea printre noi.

Îl publicăm cu durere, recunoștință și profund respect, ca pe un omagiu adus omului și fotografului care va continua să trăiască prin imaginile sale.

Drum lin în lumină, Tony Goran! Nu te vom uita.

CF: Nu putem porni la drum fără să ne cunoaștem. În câteva cuvinte, cine este omul Tony Goran ?

TG : Salutare oameni buni, despre mine nu sunt multe de spus. Sunt bănățean, crescut în orașul lui Dobrin, iar de mai bine de 20 de ani m - am stabilit în Spania .

CF : Cum a început totul, când ai descoperit că ai talent fotografic?

TG : Când a început totul ? Eu cred că mileniul trecut, hei nu sunt chiar așa de bătrân și are legătură cu pasiunea mea de a călători.

La început luam cu împrumut o cameră foto de la un prieten, prima mea cameră mi-am cumpărat - o a 2 - a zi după nuntă. O Minolta; între noi fie vorba, o petardă pe care am vândut-o repede, după care am găsit un Oly; senzațională. De fapt trecerea de la film pe digital tot pe Oly am realizat - o.

Mai în serios am început când mi s - a născut băiatul; în primul său an de viață l - am fotografiat zilnic.

CF: Trebuie să recunosc, îți urmăresc munca de ceva vreme și am observat că ai fotografii impecabile ce aparțin mai multor genuri fotografice. Să le luăm pe rând. Fotografia de peisaj pare să te fi consacrat în lumea artei scrierii cu lumina. De ce peisajul ?

TG : Nu știu dacă am un gen preferat de fotografie. Tu spui că peisajul m – a consacrat, însă mie îmi place să fotografiez. Dacă deseară am cerul curat și e fără lună, ies la Via Lactee; mâine poate văd un fluture frumos și fac macro, poimâine vizitez o localitate nouă și atunci fac fotografie de stradă și arhitectură, și tot așa.

Ideea este ca sunt dependent de fotografie.

Fotografia de peisaj nu este ușoară, de fapt este cea mai complicată; cu un tele e ușoară, un subiect în prim plan, un ax vertical

bine poziționat și în 2 secunde ai un cadru bine realizat. Problema începe când începi să deschizi unghiul, iar în cadru încep să intre tot mai multe elemente; aici este beleaua, ce elemente includ în cadru pentru a avea o compoziție armonioasă.

CF : Toate locurile deosebite pe care le-ai surprins în fotografiile tale cum le-ai descoperit ? Te-ai informat pe internet, ai participat la workshop-uri organizate în aceste locuri sau pur și simplu.....întâmplarea ți-a purtat pașii către ele ?

TG : Despre locurile de fotografiat mă informez de pe internet acum, dar cu 25 de ani în urmă îmi amintesc că mergeam la biblioteca județeană să citesc despre locurile pe unde urma să plec și să mă documentez. Cred că mai am și acum notițele.

CF: Ai un loc anume pe care l-ai fotografia la nesfarsit ?

TG : Dolomiții sunt preferații mei; cred că aş putea fotografia un an întreg acolo și nu m-aş plictisi. Pur și simplu sunt senzaționali, mai puțin în august când colcăie de turiști.

CF: Cand fotografiezi peisaj, ai un aparat și un obiectiv preferate?

TG : În general pentru peisaj prefer un full frame și o focala normală. Acum folosesc un R6 și un Canon rf 28-70mm; 16-35mm îl prefer la cascade sau pâraie.

CF : Dar un anumit moment al zilei sau un anotimp preferat ?

TG : Momentul zilei nu este important pentru mine. Depinde ce tip de fotografie vreau să fac. Dacă este toamnă și vreau să pozez râuri și cascade, aștept o zi cu nori. Dacă este soare, nici nu mă deranjez să ies, în schimb dacă îmi planific să ies într-o zonă deschisă, atunci prefer răsăritul sau apusul.

Îmi amintesc ca inainte ieșeam la munte doar cand dadea vreme rea, furtuni, fiindca poza pe care o faceam o aveam doar eu. In schimb, dacă ieșeam cu vreme frumoasa, poza mea o mai aveau si alte 200 de persoane. Sfatul meu pentru iubitorii de peisaj este să nu vă lipsească filtrul de polarizare, un ND și trepiedul .

CF : Dar ce crezi, contează mai mult calitatea aparaturii utilizate sau talentul fotografului?

TG : Calitatea aparaturii sau fotograful ... eu cred că amândouă, deși, parcă aş înclina balanța pentru fotograf, mai ales acum când sculele au evoluat atât de mult. Cu niște noțiuni bazice poți face fotografii decente, dar pentru a face diferența, ai nevoie de studiu despre compoziție; fotografia este o artă, iar pentru a te exprima ai nevoie să – i cunosti alfabetul. Daca tu nu știi ce e punctul, linia, forma, textura, armonia, mișcarea și așa mai departe, dacă nu știi cum se structurează un cadru, cum se poziționează un ax vertical, atunci cum te vei exprima ? Compoziția nu e ușoară și necesită ani de studiu. Pictorii studiau toată viața.

CF: Să trecem la fotografia wild. Când ai început să fotografiezi și, mai ales, care au fost primele proiecte și oportunități legate de fotografia wildlife?

TG : Fotografia wildlife ... asta a început odată cu pandemia, până la urmă a fost și covidul bun la ceva. În perioada când eram închiși în casă și cum nu aveam voie să ieșim, simțeam nevoia să fotografiez ceva și așa am început să fotografiez porumbeii ce se puneau în pomul din fața balconului meu .

CF: Ce calități consideri că trebuie să aibă un fotograf care își dorește să facă acest tip de fotografie?

TG : Un fotograf de wildlife în primul rând trebuie să respecte natura și să se bucure într-adevăr de wildlife, să – i înțeleagă esența. Eu, de exemplu, n-aș putea merge într-un safari, să stau într-o mașină, să beau o cafea și să apăs pe buton

și să fac poza. Pentru mine nu asta reprezintă wildlife. Eu prefer să mă trezesc cu noaptea în cap, să – mi iau cizmele și rucsacul și să plec la o pândă de câteva ore bune.

CF : Ce aparatură ar trebui să aibă un fotograf pentru a realiza astfel de fotografii reușite?

TG : Răbdarea este importantă și ea, dar și sculele te ajută, îți fac viața mai ușoară, însă nu sunt esențiale. Eu vorbesc din punctul meu de

vedere .

La început făceam wildlife cu un fullframe și un 70/200mm, mă chinuiam mult, dar obțineam cadre bune. Apoi mi-am luat o cameră pe crop și un ef 100/400mm.

CF : *Și ce accesorii ar fi necesare?*

TG : Camuflarea este importantă. Eu am niște invenții proprii care îmi dau multă mobilitate. Cu cortul nu - mi place, n - am răbdare sa stau să - l instalez și, în plus, îmi place să pozez de la nivelul solului.

CF : *Ce înseamnă fotografia wildlife? Există o definiție ?*

TG : Deci, fotografia de wildlife, pentru mine, este o formă de relaxare, o provocare, chiar dacă stau pe burtă 6/8 ore la temperaturi negative iarna sau la 40 de grade vara. Fac totul din pasiune .

CF : Nu în ultimul rând, fotografia sportivă îți aduce un număr mare de aprecieri.

TG : Un alt gen de fotografie, drag mie, este fotografia sportivă, iar o etapă de ciclism, de turul Franței, terminată în vârful muntelui, a reprezentat pentru mine cea mai mare provocare. Totul devine atât de haotic, încât camera nu mai știe ce să focalizeze, totul se petrece rapid, atât de rapid încât acționezi din reflex, iar dacă nu ai un bagaj bun de cunoștințe, ești mâncat, riști să pleci cu tolba goală. Și treaba asta este valabilă pentru orice disciplină sportivă .

CF : Pentru acest gen de fotografie, ar fi necesar un echipament fotografic mai special ?

TG : Scule ... ce ai, în funcție de ce vrei să surprinzi , un wide-angle, un tele, nu contează , depinde de tine ce vrei să surprinzi.

CF : Să vorbim puțin despre setările aparatului de fotografiat. În acest domeniu, al sportului, trebuie un timp de expunere mai scurt? Se recomandă fotografierea în rafală ?

TG : Timpul de expunere este foarte important. Dacă vrei să îngheți mișcarea, atunci un timp de expunere rapid, dacă vrei un panning, un timp de expunere mai lent; totul depinde de tine . Rafala este indicată, așa vei surprinde mai multe ipostaze.

CF : Înainte de a fotografia un eveniment sportiv, este necesar să te documentezi cu privire la acea ramură sportivă , pentru a putea anticipa și surprinde momente de neuitat ?

TG : Documentarea este foarte importantă și nu doar în sport.

CF : Dacă te-ai întoarce în timp, ce sfat ți-ai da ca și fotograf începător ?

TG : Sfatul meu pentru cineva aflat la început de drum este să se bucure de fotografie, să fotografieze și să încerce orice tip de fotografie; fiecare îl va învăța câte ceva. Să îți revadă pozele și să fie sincer cu el însuși , ce îi place sau ce nu i-a plăcut și data viitoare va ști ce va avea de făcut. Și cel mai important, să citeasca manualul camerei.

CF : Acest interviu rămâne mai mult decât o conversație despre fotografie. Rămâne întâlnirea cu un om care a privit lumea prin obiectiv cu sensibilitate, răbdare și respect pentru frumusețea fiecărei clipe. Astăzi, când Tony Goran nu mai este printre noi, cuvintele sale capătă o valoare aparte și ne amintesc că fotografiile pot opri timpul, iar oamenii deosebiți rămân vii prin ceea ce au lăsat în urmă.

Mulțumim, Tony Goran, pentru lumină, pentru inspirație și pentru amintirile pe care ni le-ai dăruit ...

Fotograful Lunii

Maria Fekete

Profesor de limba și literatura română, dascăl prin vocație și artist prin sensibilitate, Maria Fekete a descoperit fotografia într-un moment în care viața i-a deschis o nouă fereastră către frumusețe. Ceea ce a început ca o simplă curiozitate s-a transformat, treptat, într-o pasiune profundă, într-o formă de exprimare și, mai ales, într-un mod aparte de a privi lumea: cu răbdare, emoție și recunoștință.

Poate că anii petrecuți în preajma cuvintelor au învățat-o să caute povestea ascunsă dincolo de aparențe. Iar fotografia i-a oferit un alt limbaj prin care să o spună, unul alcătuit din lumină, culoare, umbre și tăceri. Dacă, în sala de clasă, Maria a călăuzit generații întregi prin universul literaturii, în imaginile sale continuă să vorbească despre frumusețe, sensibilitate și emoție, doar că o face fără cuvinte.

Fiecare fotografie pe care o creează poartă amprenta unui suflet delicat, atent la detalii și îndrăgostit de frumusețea lucrurilor simple. Maria

nu caută neapărat spectaculosul evident, acela care atrage privirea de la prima întâlnire. Ea descoperă frumusețea tăcută, așezată cuminte într-o rază de lumină, într-o floare, într-o carte veche sau într-un obiect peste care timpul și-a lăsat discret urmele. Acolo unde alții văd doar lucruri obișnuite, ea găsește începuturi de poveste.

În Cafeneaua Fotografilor este apreciată nu doar pentru talentul său incontestabil, ci și pentru modestia, eleganța și căldura cu care se

Fotograful Lunii

Maria Fekete

Profesor de limba și literatura română, dascăl prin vocație și artist prin sensibilitate, Maria Fekete a descoperit fotografia într-un moment în care viața i-a deschis o nouă fereastră către frumusețe. Ceea ce a început ca o simplă curiozitate s-a transformat, treptat, într-o pasiune profundă, într-o formă de exprimare și, mai ales, într-un mod aparte de a privi lumea: cu răbdare, emoție și recunoștință.

Poate că anii petrecuți în preajma cuvintelor au învățat-o să caute povestea ascunsă dincolo de aparențe. Iar fotografia i-a oferit un alt limbaj prin care să o spună, unul alcătuit din lumină, culoare, umbre și tăceri. Dacă, în sala de clasă, Maria a călăuzit generații întregi prin universul literaturii, în imaginile sale continuă să vorbească despre frumusețe, sensibilitate și emoție, doar că o face fără cuvinte.

Fiecare fotografie pe care o creează poartă amprenta unui suflet delicat, atent la detalii și îndrăgostit de frumusețea lucrurilor simple. Maria

nu caută neapărat spectacolsul evident, acela care atrage privirea de la prima întâlnire. Ea descoperă frumusețea tăcută, așezată cuminte într-o rază de lumină, într-o floare, într-o carte veche sau într-un obiect peste care timpul și-a lăsat discret urmele. Acolo unde alții văd doar lucruri obișnuite, ea găsește începuturi de poveste.

În Cafeneaua Fotografilor este apreciată nu doar pentru talentul său incontestabil, ci și pentru modestia, eleganța și căldura cu care se

apropie de oameni. Este unul dintre acei membri care nu caută să ocupe centrul atenției,

dar a căror prezență se simte și aduce liniște, frumusețe și echilibru.

Maria face parte dintre oamenii care inspiră fără să își propună acest lucru și care luminează discret o comunitate, demonstrând că adevărata valoare nu are nevoie să fie strigată pentru a fi remarcată.

Deși fotografiază cu aceeași sensibilitate orice subiect care îi atinge sufletul, numele Mariei Fekete este legat aproape firesc de fascinantul univers al fotografiei *still life*. În mâinile sale, obiectele obișnuite încetează să mai fie simple obiecte și devin personaje ale unor povești spuse cu lumină, culoare și emoție. O ceașcă de cafea, o floare, o carte veche, o bucată de dantelă sau

un fruct așezat cu grijă primesc o viață nouă și se transformă în compoziții rafinate, echilibrate și pline de poezie vizuală.

Nimic nu pare așezat întâmplător în fotografiile sale. Fiecare obiect își găsește locul firesc, fiecare nuanță completează atmosfera, iar lumina mângâie formele cu delicatețe. Există în imaginile Mariei o liniște caldă, asemănătoare clipelor petrecute într-o casă dragă, printre lucruri care păstrează amintiri. Privindu-le, ai impresia că timpul încetinește, că zgomotul lumii se îndepărtează și că frumusețea primește, în sfârșit, răgazul de a vorbi.

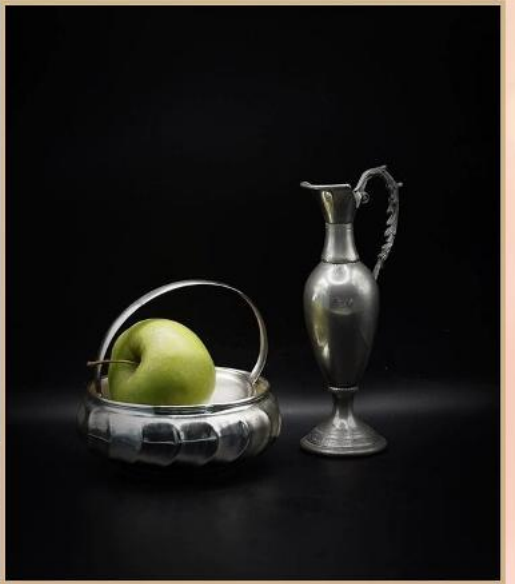
Fotografiile sale nu sunt doar compoziții atent construite, ci mici poeme vizuale. Ele ne invită să ne oprim, să privim mai atent și să redescoperim farmecul lucrurilor pe lângă care trecem, de multe ori, fără să le observăm. În fiecare cadru se simte răbdarea omului care știe să aștepte lumina potrivită, sensibilitatea artistului care înțelege armonia și căldura sufletului care alege să împărtășească frumusețe.

Ne bucurăm că Maria Fekete este alături de noi în Cafeneaua Fotografilor și că, prin imaginile sale, ne amintește de fiecare dată că adevărata artă nu caută spectaculosul cu orice preț. Ea se naște din sensibilitate, din răbdare și din puterea de a descoperi extraordinarul ascuns în lucrurile aparent obișnuite.

Prin tot ceea ce creează, Maria transformă simplitatea în frumusețe, frumusețea în emoție și emoția într-o poveste care rămâne. De aceea, cu admirație și bucurie, o așezăm în această lună în lumina pe care o merită și îi oferim titlul de **Fotograful lunii**.

Lectia de fotografie

Compoziția în fotografie

când fiecare element își găsește locul

Adrian k'a

O fotografie reușită nu este întotdeauna rezultatul celui mai performant aparat foto sau al celui mai scump obiectiv. De cele mai multe ori, ceea ce face cu adevărat diferența este privirea fotografului și felul în care acesta alege să așeze fiecare element în cadru. Lumina, liniile, formele și spațiile dintre ele se îmbină într-un echilibru care dă sens imaginii și îi oferă forța de a transmite emoție.

Compoziția este limbajul tăcut al fotografiei. Ea conduce privirea celui care privește, evidențiază subiectul, creează armonie și spune o poveste fără să aibă nevoie de cuvinte. O compoziție bine gândită poate transforma o scenă obișnuită într-o fotografie memorabilă, capabilă să rămână în mintea și în sufletul privitorului.

Desigur, în fotografie nu există reguli care să nu poată fi încălcate. Creativitatea înseamnă, uneori, tocmai curajul de a ieși din tipare. Totuși, înainte de a alege să ignorăm regulile, este bine să le cunoaștem și să înțelegem de ce există. Abia atunci le putem folosi în avantajul nostru sau le putem încălca în mod conștient, pentru a obține imagini cu adevărat expresive.

1. Găsește subiectul

Orice fotografie reușită începe cu o întrebare simplă: ce vreau să vadă prima dată cel care privește imaginea? Răspunsul la această întrebare te va ajuta să construiești cadrul și să elimini elementele care distrag atenția.

Subiectul este inima fotografiei. Poate fi un om, o floare, o clădire, un animal sau chiar un joc de lumină, dar el trebuie să fie ușor de descoperit și să atragă firesc privirea. Atunci când fotografia are un subiect clar, mesajul devine mai puternic, iar imaginea rămâne mai ușor în memoria celui care o privește. Înainte de a apăsa

declanșatorul, privește încă o dată scena și întreabă-te: „Este evident ce vreau să transmit?” Dacă răspunsul este da, atunci ai făcut deja primul pas către o fotografie reușită.

Înainte de a apăsa declanșatorul, privește încă o dată scena și întreabă-te: „Este evident ce vreau să transmit?” Dacă răspunsul este da, atunci ai făcut deja primul pas către o fotografie reușită.

Catalin Tanase

2. Ai răbdare

În fotografie, graba este rareori un aliat. De multe ori, cadrul există deja, însă îi lipsește acel detaliu care îl transformă într-o imagine memorabilă. Uneori trebuie doar să aștepți câteva clipe: lumina devine mai caldă, un nor se retrage, oamenii părăsesc cadrul sau, dimpotrivă, apare persoana care completează perfect povestea.

Gratian Militescu

că ești acolo. Fotografiază atunci când simți că toate elementele s-au așezat firesc în locul lor.

3. Fotografia începe înainte de declanșator

Radu Suci

O priveliște spectaculoasă nu garantează automat și o fotografie reușită. Înainte de a apăsa declanșatorul, oprește-te pentru câteva clipe și privește cu atenție ceea ce ai în față. Observă lumina, caută unghiul potrivit, elimină elementele care distrag atenția și gândește felul în care vrei să așezi povestea în cadru.

Un fotograf nu surprinde doar ceea ce vede, ci și ceea ce alege să arate. De aceea, fiecare fotografie merită câteva secunde de reflecție înainte de a fi realizată.

Atunci când imaginea este construită cu intenție, nu doar capturată la întâmplare, rezultatul va transmite mult mai mult decât frumusețea locului.

În fond, fotografia nu începe în momentul în care apeși declanșatorul, ci în clipa în care începi să privești cu adevărat.

4. Păstrează în echilibru linia orizontului

Linia orizontului este unul dintre cele detalii pe care privitorul le observă aproape instinctiv.

Atunci când este înclinată fără un motiv clar, imaginea poate crea senzația de dezechilibru și poate distra atenția de la ceea ce ai dorit, de fapt, să evidențiezi. Înainte de a apăsa declanșatorul, acordă câteva secunde pentru a verifica poziția orizontului în cadru. Multe aparate foto și telefoane oferă linii de ghidaj care te pot ajuta să obții o compoziție mai echilibrată. Iar dacă observi ulterior o mică înclinare, aceasta fi corectată cu ușurință poate în etapa de editare.

Desigur, există situații în care un orizont înclinat poate adăuga dinamism, tensiune sau un efect artistic intenționat. Important este ca această alegere să fie făcută conștient, pentru a susține povestea fotografiei, și nu să fie rezultatul unei simple neatenții.

Rares Dusa

5. Modelează compoziția cu ajutorul luminii

În fotografie, lumina nu este doar cea care face imaginea posibilă, ci și unul dintre cele mai importante elemente de compoziție.

Lumina pune în valoare subiectul, creează profunzime, evidențiază texturi și conduce privirea către ceea ce este cu adevărat important.

Direcția luminii, intensitatea ei, umbrele și contrastele pot schimba complet spunea povești cu totul diferite în lumina blândă a dimineții, în razele aurii ale apusului sau sub cerul dramatic al unei zile înnorate.

Înainte de a apăsa declanșatorul, privește lumina la fel de atent cum privești subiectul.

De multe ori, nu scena trebuie schimbată, ci doar locul din care alegi să o fotografiezi sau momentul în care decizi să o surprinzi.

Florin Todoran

Va urma...

În partea a doua vom descoperi cum fundalul, regula treimilor, liniile și simetria pot transforma o fotografie obișnuită într-o imagine memorabilă.

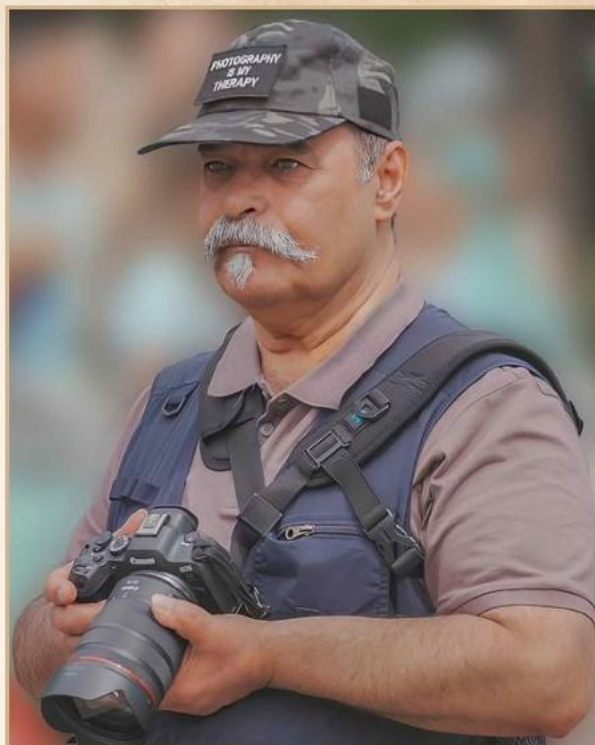
“În fotografie, fiecare element își are rostul. Iar atunci când lumina, răbdarea și privirea fotografului se întâlnesc în același loc, compoziția încetează să mai fie o regulă și devine emoție.”

*Cafeneaua
Fotografilor*

LA O CAFEA CU PETRE DALEA

Există fotografi care surprind imagini și fotografi care transformă fiecare călătorie într-o poveste. Pentru ei, fotografia nu înseamnă doar lumină și compoziție, ci o formă de a descoperi lumea și de a o înțelege cu răbdare, sensibilitate și respect.

Fiecare peisaj, fiecare chip și fiecare detaliu devin o mărturie a unei priviri atente, capabile să găsească frumusețea acolo unde alții trec grăbiți.

Interviul care urmează vorbește mai puțin despre distincții și mai mult despre omul din spatele aparatului de fotografiat, despre experiențele care l-au format și despre pasiunea care îl însoțește la fiecare pas.

La o cafea cu fotografii Petre Dalea, Ambasador al Asociației Internaționale a Fotografilor de Artă.

CF : Câteva cuvinte despre fotograful Petre Dalea ?

PD : Sunt pasionat de fotografie "din fragedă pruncie". Am făcut fotografie alb/negru de când mă știu, prin 1986 am trecut la color iar în 1990-1991 am și lucrat ca fotograf autorizat. Din 2013 m-am aplecat mai mult spre latura artistică a fotografiei și am început să particip la workshop-uri de fotografie, la diverse concursuri și la Saloane Naționale și Internaționale de Artă Fotografică.

Primul concurs de fotografie la care am câștigat – decembrie 2014, organizat de ghiduri-turistice (site dispărut între timp). Am participat cu o fotografie a cascadei "La Văioagă". Premiul a fost un aparat foto Nikon CoolPix L29, un tricou și publicarea fotografiei mele într-un calendar al anului 2015.

Date tehnice despre relația mea cu fotografia și distincții obținute:

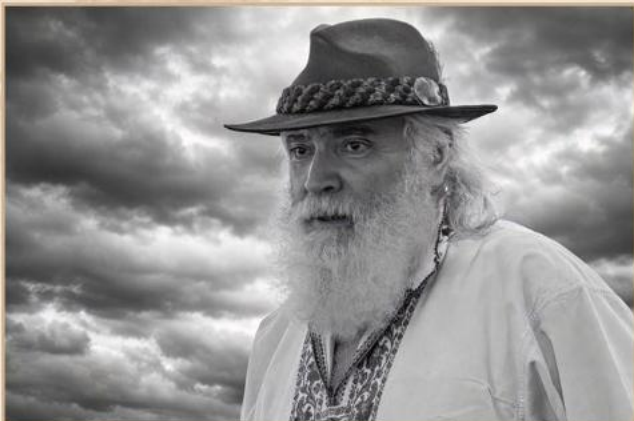
- 2014 membru fondator – "Foto Club BANATUL MONTAN" din Reșița –
- 2016 – membru A.A.F.R. – Asociația Artiștilor Fotografi din Români
- 2017 – Art. AAFR (artist al AAFR)
- 2021 – E AAFR (Excelență AAFR)
- 2024 – A FIAP – Artist al Federației Internaționale de Artă Fotografică
- 2025 – A IAAP – Artist al Asociației Internaționale a Fotografilor de Artă
- 2025 – Ambasador IAAP – Asociația Internațională a Fotografilor de Artă

PORTOFOLIU :

- 10 expoziții personale (8 în Reșița și 2 în Anina).
- 50 expoziții colective în România: Reșița (20), Oțelu Roșu, Craiova (7), Brașov (2), Oradea (4), Carei (1), București (2), Râmnicu Vâlcea (1), Cluj-Napoca (1), Vulcan (1), Salina Ocnele Mari Vâlcea (6), Casa cu Lei – Bistrița (1), Salina Slănic Prahova (1), Târgu-Mures (1), Sighetul Marmăției (1) și Mangalia (1).
- 20 expoziții colective internaționale: Viena – Austria, Belgrad – Serbia, Barcelona – Spania, Atena – Grecia, Milano – Italia, Amsterdam – Olanda, Berlin -Germania, Veneția – Italia, Sofia – Bulgaria, Ljubljana – Slovenia, Melbourne – Australia, Budapesta-2019-Ungaria, Tel-Aviv – Israel, Los Angeles – USA, Budapesta-2020-Ungaria, Hanoi – Vietnam, Monreal – Canada, Johannesburg – South Africa, Manila – Filipine și Bardejov – Slovacia.
- Participant cu fotografii acceptate (și unele premiate) la 55 Saloane Naționale și Internaționale de Artă Fotografică.
- Imagini publicate în: Better Photography Magazine, Cameracraft Magazine, LCF Photo-Magazin, Republica, Revista 22, Vice, Zeppelin, Observator Cultural, Semenicul, Bocșa Culturala, Reflex, Arcadia, BIUAR, Gândul, Revista Arta.

Fotografiezi oameni, cascade, lacuri, peisaje montane, close-up cu flori, insecte și diverse obiecte mici, nuduri și/sau fotografie tip budoire, mai fac din când în când fotografie de produs (culinar și nu numai). Uneori mai fac fotografii chiar și la nunți, botezuri, cumetrii – NBC Pentru că am avut vreo 30 de ani tangențe cu presa, particip la multe evenimente publice, culturale și sportive unde fac fotografie documentară.

CF : Când te uiți la premiile câștigate, ce vezi mai întâi: confirmarea muncii tale sau povestea fiecărui drum parcurs până la ele?

PD : O confirmare a muncii care include și drumul parcurs până la obținerea acestor rezultate.

CF: A existat un moment în care ai simțit că fotografia a devenit mai mult decât o pasiune că a devenit o responsabilitate?

PD : Nu, nu cred că a existat un moment bine definit în care să zic că pasiunea pentru fotografie a devenit o responsabilitate. Fotografiez de plăcere și uneori aleg să particip la diverse saloane internaționale pentru a vedea dacă juriile acestora apreciază fotografiile mele.

CF : Ce înseamnă, pentru tine, să fii „un fotograf premiat”? Apasă acest titlu sau, dimpotrivă, te eliberează?

PD : Nu mă simt apăsător de faptul că uneori am fost premiat și nici nu cred că este vorba de vreo eliberare ... poate doar de o mulțumire sufletească. Am început să particip la saloane internaționale de artă fotografică pentru că am dorit să verific locul în care mă aflu ca fotograf. Să văd dacă niște oameni cu mult mai multe realizări în domeniul fotografiei rezonază cu unele din fotografiile mele.

Laik-urile de pe rețelele sociale nu reprezintă mare lucru pentru că, în general, sunt acordate de persoane care, în mare parte, nu au legătură cu fotografia artistică, așa că singura modalitate de verificare a fost participarea la diverse concursuri internaționale. M-au bucurat

premiile, recunoașterile internaționale, iar când fotografiile mele nici măcar nu au fost acceptate în saloane internaționale (pentru că se mai întâmplă și așa) am încercat să analizez ca să văd ce pot îmbunătăți.

CF : Ce te atrage, de fapt, la fotografia de peisaj: liniștea, grandiozitatea sau sentimentul că ești doar un martor mic într-o lume mare?

PD : Îmi plac drumețiile, îmi plac plimbările în natură și când văd un peisaj interesant mai fac și câte o fotografie. Nu am cum să nu apreciez liniștea unui peisaj montan sau “gălăgia” unei cascade.

CF : Există un peisaj care te-a schimbat ca om, nu doar ca fotograf?

PD : Ansel Adams spune că „Nu faci o fotografie doar cu aparatul. O faci cu toate imaginile pe care le-ai văzut, cu cărțile citite și cu muzica pe care ai ascultat-o” așa că pot spune că fiecare peisaj te schimbă și ca om și ca fotograf.

CF : Cât de mult este răbdare și cât este instinct într-o fotografie de peisaj reușită? Crezi că un peisaj bun se caută... sau se așteaptă?

PD : Un peisaj se și caută, se și găsește întâmplător, dar doar dacă ai ochi să privești. Răbdarea poate însemna să te duci de mai multe ori într-un loc ca să vezi acel peisaj și la apus, și la răsărit, și pe ploaie sau ninsoare, și pe timp frumos sau pe ceață. Nu cred că e instinct sau talent, cred că ține mai mult de cultura estetică formată de-a lungul timpului.

CF : Ce te face să te apropii foarte mult de un subiect? Curiozitatea, intimitatea sau dorința de a arăta ce alții trec cu vederea?

PD : Și una și alta – în primul rând e curiozitatea și dacă tot crezi că ai văzut și fotografiat ceva interesant, de ce să nu arăți și celorlalți. Până la urmă nu trăim singuri și izolați într-un turn de fildes.

CF : Ce cauți prima dată într-un portret: lumina, expresia sau tăcerea dintre două gesturi?

PD : Expresia, gestul, lumina, sau după cum bine spui, tăcerea dintre două gesturi.

CF : Cât de greu este să „citești” un om înainte de a-l fotografia?

PD : E destul de greu de „citit” un om pentru că nu întotdeauna există o chimie între fotograf și subiect.

CF : Portretul este, pentru tine, mai degrabă un dialog sau o formă de confesiune?

PD : Fac de obicei portrete neregizate, în afara unui studio, așa că aș zice că este mai degrabă un fel de dialog la distanță.

CF : Există portrete pe care le-ai făcut și care te-au urmărit mult timp după ce ai închis aparatul?

CF : În fotografia close-up, detaliul devine personaj principal. Cum alegi acel detaliu „potrivit” și în ce măsură crezi că fotografia de aproape vorbește mai mult despre lume sau, de fapt, despre felul tău de a privi? Există cadre close-up aparent simple, dar cu o încărcătură emoțională specială pentru tine?

PD : Îmi place fotografia close-up, îmi plac micile detalii din natură și nu numai și îmi place să încerc să descopar detalii și unghiuri inedite. Spre exemplu am o fotografie cu o floare de magnolie editată alb/negru care seamănă cu orice vrea cineva să își închipuie, mai puțin cu o floare. De fiecare dată când mă aplec să fac un cadru cu o floare sau un fluture (fotografii banale pentru unii), consider că am făcut o reverență în fața naturii pentru a-i mulțumi pentru toate frumusețile pe care, cu generozitate, ni le oferă.

PD : Încă nu am găsit acel portret care să mă urmărească mult timp după ce am închis aparatul și am editat fotografia.

CF: Ce te atrage la fotografia documentară: adevărul brut, povestea din spatele imaginii sau responsabilitatea de a nu cosmetiza realitatea?

PD : Am lucrat în presă și m-am obișnuit să particip la multe evenimente culturale, sociale, chiar și la unele sportive, iar acolo fac fotografie documentară, fotoreportaj și fotografie de peisaj social.

Despre etica fotografiei documentare se poate discuta mult, mai ales în această perioadă când imaginile se pot manipula atât de ușor. E important adevărul, dar și povestea din spatele imaginii, iar uneori poate că e mai important să bagi aparatul foto în geantă și să pui mâna să ajuți.

CF : Unde trasezi limita dintre a fi martor și a interveni emoțional în ceea ce fotografiezi?

PD : Bineînțeles că te poate emoționa un eveniment fotografiat, dar trebuie să primeze onestitatea ta și nu "stoarcerea lacrimilor" cu orice preț.

CF : Cât de greu este să rămâi sincer într-o fotografie documentară, fără să cazi în dramatizare sau spectacol?

PD : Nu e greu să rămâi sincer pentru că e mai simplu și personal sunt împotriva dramatizărilor și a spectacolului de dragul spectacolului.

CF : Crezi că fotografia documentară are datoria de a pune întrebări, nu de a oferi răspunsuri?

PD : Fotografia documentară poate pune și întrebări, poate oferi și răspunsuri, dar mai ales trebuie să rămână cât mai onestă.

Alegerea cadrului, a momentului și a perspectivei implică inevitabil o selecție și o interpretare a realității. Astfel, fotografia nu este niciodată complet neutră, ci reflectă opțiunile profesionale și etice ale fotografului.

PD : CF : Ce te învață peisajul despre oameni?

PD : Despre oameni nu știu, poate doar cât suntem de mici în comparație cu peisajul

CF : Ce te învață portretul despre lume?

PD : Portretul m – a învățat că există o mare diversitate de tipologii pe care trebuie să le accepți.

CF : Dacă ar trebui să renunți la unul dintre ele, pe care l-ai păstra – și de ce? (chiar dacă doare)

PD : De bună voie nu aș renunța la nici un gen fotografic, dar odată cu trecerea anilor poate că drumețiile vor deveni prea dificile, iar participarea la evenimente sociale prea obositoare și o să fac fotografii doar de pe balcon.

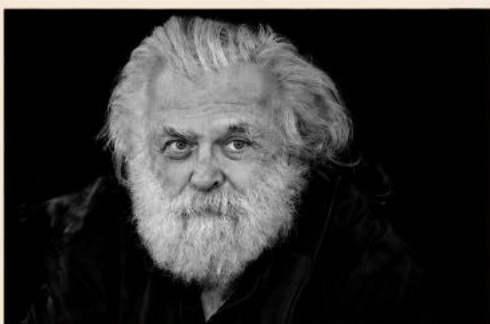
CF : Cât de important este echipamentul, în comparație cu ochiul și starea celui din spatele aparatului?

PD : La reușita unui cadru contribuie aproape în egala măsură echipamentul și bucata aceea dintre ocular și ceafă. Nu poți să fotografiezi o pasăre în zbor dacă nu ai echipament potrivit, dar și cu echipament adecvat

mai e nevoie de ochiul și pregătirea fotografului. Am fotografiat până în toamna trecută cu aparate entry-level. Prima dată cu un Canon 60D și obiectiv 28-135, iar apoi cu un Fuji XT4 cu obiectiv 18-135. Toate premiile și recunoașterile au fost obținute cu fotografii realizate cu aceste aparate, dar și cu multă pasiune și pregătire. Aparatul foto, dacă înveți setările, face o fotografie tehnic corectă, dar restul ține de ochiul și starea celui aflat în spatele aparatului ... plus răbdare și pricepere la editarea imaginilor.

CF : Ce greșală vezi cel mai des la fotografii aflați la început de drum?

PD : Toți am fost cândva la început de drum și toți am cam făcut aceleași greșeli. După câteva cadre mai reușite aveam impresia că le știm pe toate și că noi suntem cei mai buni.

CF : Ce lucru ai învățat din eșecuri, dar nu din reușite?

PD : Pare un truism, dar din eșecuri înveți mai mult decât din reușite pentru că te obligă să te gândești la greșelile pe care le-ai făcut și ce poți să faci ca să nu le repeți.

CF : Ce te mai provoacă astăzi, după atâtea recunoașteri?

PD : Ma provoacă multe, am idei și proiecte pe care le-aș dori realizate. Sper doar ca timpul și sănătatea să-mi permită să le pun în practică. Pentru mine recunoașterile nu au fost un

scop, ele au venit ca o consecință a muncii depuse.

CF : Mai există emoția „primului cadru bun” sau s-a transformat în altceva?

PD : Încă îmi place să fotografiez așa că emoția unui cadru bun există. Pentru mine fotografia nu este o sursă principală de venit, așa că fără această emoție cred că aș renunța.

CF : Dacă fotografia ta ar rămâne doar printr-o singură imagine, ce ai vrea să spună despre tine?

PD : Că am fost un fotograf “tânăr și neliniștit” mereu în căutarea unor noi provocări.

CF : Ce sfat ai da unui fotograf care muncește mult, dar încă nu este „văzut”?

PD : Să se gândească bine unde vrea să fie “văzut” și să își facă o strategie cât mai clară în domeniul respectiv, să aloce timp pentru a învăța și să persevereze pentru că rezultatele vor veni.

CF : Ce te face, chiar și acum, să ieși din casă cu aparatul în mână?

PD : Cred că este un pic prea sobru acest interviu așa că o să răspund la această întrebare într-o notă mai veselă: “Încă mă chinuie talentul”.

CF : Dincolo de genuri, tehnică sau distincții, fotografia rămâne, înainte de toate, o întâlnire sinceră cu lumea. Un drum parcurs cu

aparatul în mână, dar mai ales cu privirea și sufletul deschise.

Poate că adevărata recunoaștere nu stă în titlurile obținute, ci în faptul că, după ani de căutări și mii de cadre, emoția primei fotografii continuă să existe. Se maturizează, capătă profunzime și dă sens fiecărui nou pas.

Atât timp cât există bucuria de a privi, răbdarea de a aștepta clipa potrivită și dorința de a spune povești prin lumină, fotografia nu ajunge niciodată la final. Ea continuă, odată cu fiecare nou răsărit.

Îți mulțumim, Petre Dalea, pentru acest dialog sincer și îți dorim să ai parte de drumuri senine, inspirație fără sfârșit și multe imagini care să vorbească, peste ani, la fel de frumos despre lumea pe care ai ales să o privești prin obiectiv.

Colțuri minunate

Delta Dunării

Există locuri care nu pot fi descrise doar prin imagini sau cuvinte. Delta Dunării este unul dintre ele. Recunoscută ca parte a patrimoniului mondial UNESCO, Delta Dunării este cea mai bine conservată deltă din Europa, un tărâm unde natura își păstrează ritmul firesc, iar apa, cerul și pământul alcătuiesc un echilibru rar întâlnit.

Canale înguste și lacuri întinse, stufărișuri nesfârșite, păduri cu aspect exotic și sate în care timpul pare să fi rămas în loc alcătuiesc un peisaj unic. Aici, fiecare anotimp schimbă decorul, iar fiecare zi aduce o altă lumină. Diminețile sunt învăluite într-o ceață delicată, răsăritul colorează apa în nuanțe de aur și aramă, iar serile se sting încet, odată cu ultimele zboruri ale păsărilor.

Delta este unul dintre cele mai importante sanctuare naturale ale Europei. Mii de specii de plante și animale își găsesc aici adăpostul, iar peste trei sute de specii de păsări transformă acest loc într-un adevărat paradis pentru iubitorii de natură. Pelicanii, egretele, cormoranii, stârcii sau lebedele completează un spectacol pe care niciun fotograf nu îl uită vreodată.

Dar Delta nu înseamnă doar biodiversitate. Înseamnă și oameni. Comunități care trăiesc de generații în armonie cu apa, pescari care își cunosc fiecare canal, gospodării simple, cu porți albastre și acoperișuri din stuf, bărci legănate de valuri și povești spuse cu aceeași liniște cu care curge Dunărea spre mare.

Irina Condurachi

Pentru un fotograf, Delta Dunării este o lecție despre răbdare. Aici nu poți grăbi natura și nici lumina. Trebuie să aștepți momentul potrivit, să observi, să asculți și să înțelegi ritmul locului. Uneori, cea mai frumoasă fotografie apare după ore întregi de așteptare. Alteori, o simplă reflexie în apă sau zborul unei păsări la apus valorează mai mult decât o zi întreagă de căutări.

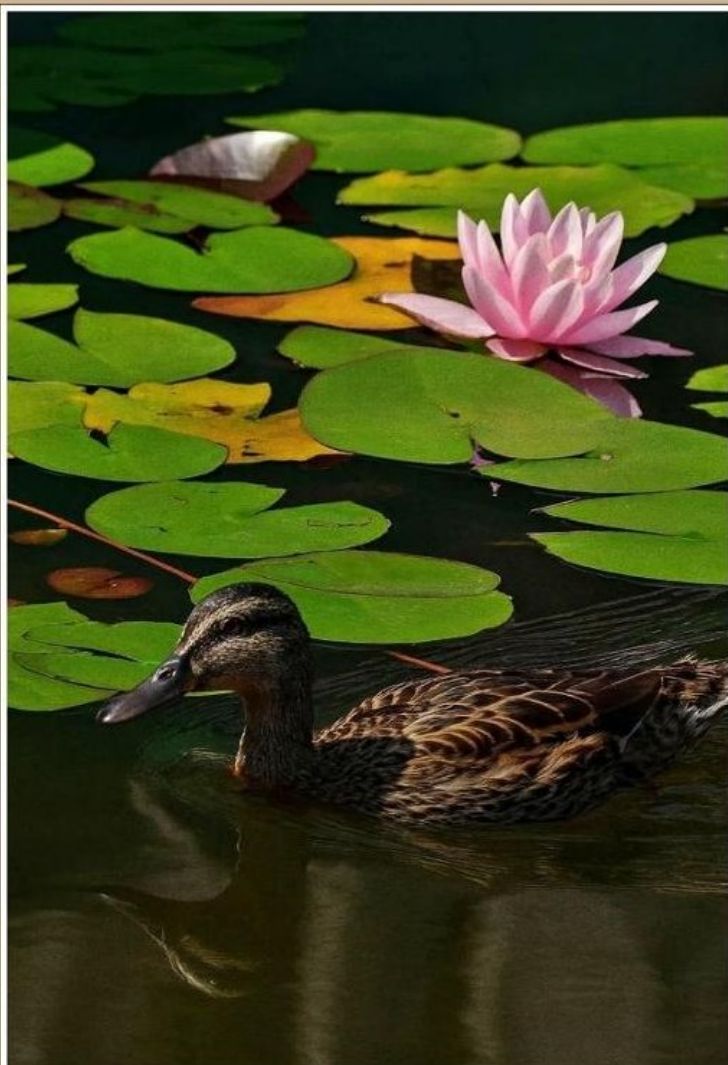
În Deltă, lumina este personajul principal. Ea modelează peisajul în fiecare clipă, transformând aceeași apă într-o oglindă de argint dimineața, într-o pânză aurie la apus și într-un tablou dramatic atunci când norii acoperă cerul. De aceea, nici două fotografii realizate aici nu seamănă cu adevărat una cu alta.

Poate tocmai aceasta este frumusețea Deltei Dunării. Nu încearcă să impresioneze prin grandios, ci prin autenticitate. Prin liniște, prin răbdare și prin felul în care te învață să privești lumea mai atent. Este unul dintre acele locuri rare în care fotografia nu înseamnă doar apăsarea declanșatorului, ci întâlnirea dintre natură, lumină și emoție.

Iar atunci când pleci, ieși cu tine mult mai mult decât câteva imagini reușite. Ieși liniștea dimineților, sunetul apei printre stuf, zborul pelicanilor și dorința de a te întoarce. Pentru că Delta Dunării nu este doar o destinație. Este o experiență care rămâne în suflet.

Adrian K'a

Angela Codrina Boese

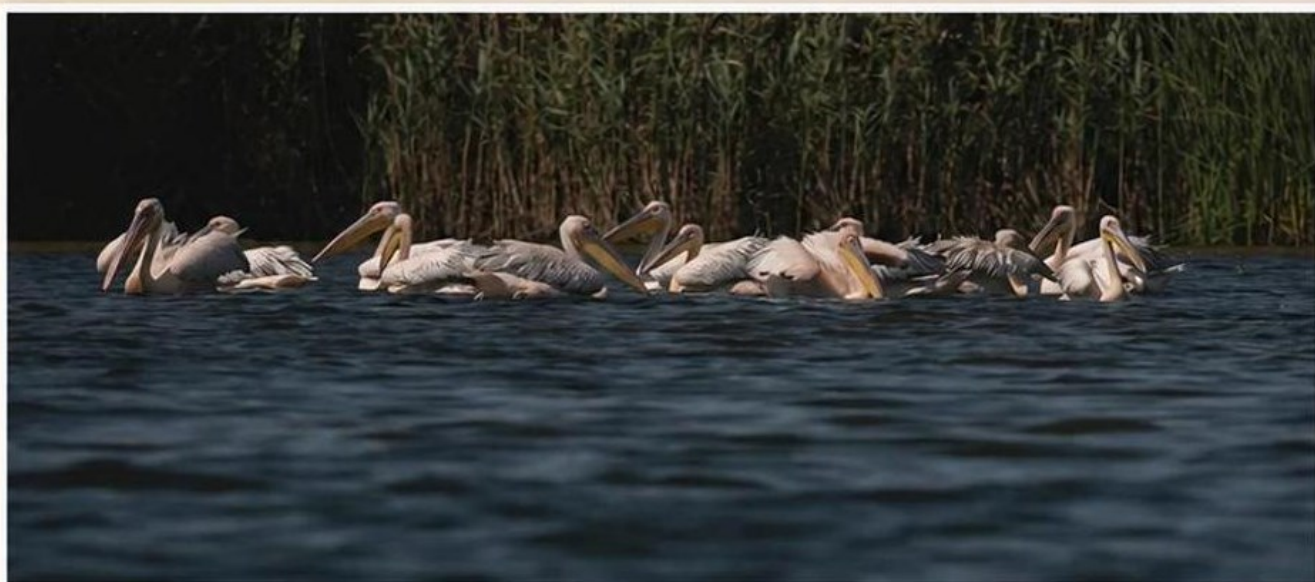

Ana Tina

Daniela Ioan

Magdalena Rujoiu

Mariana Negulescu Andrei

Mariana Negulescu Andrei

Mircea Negulescu

Sabin C

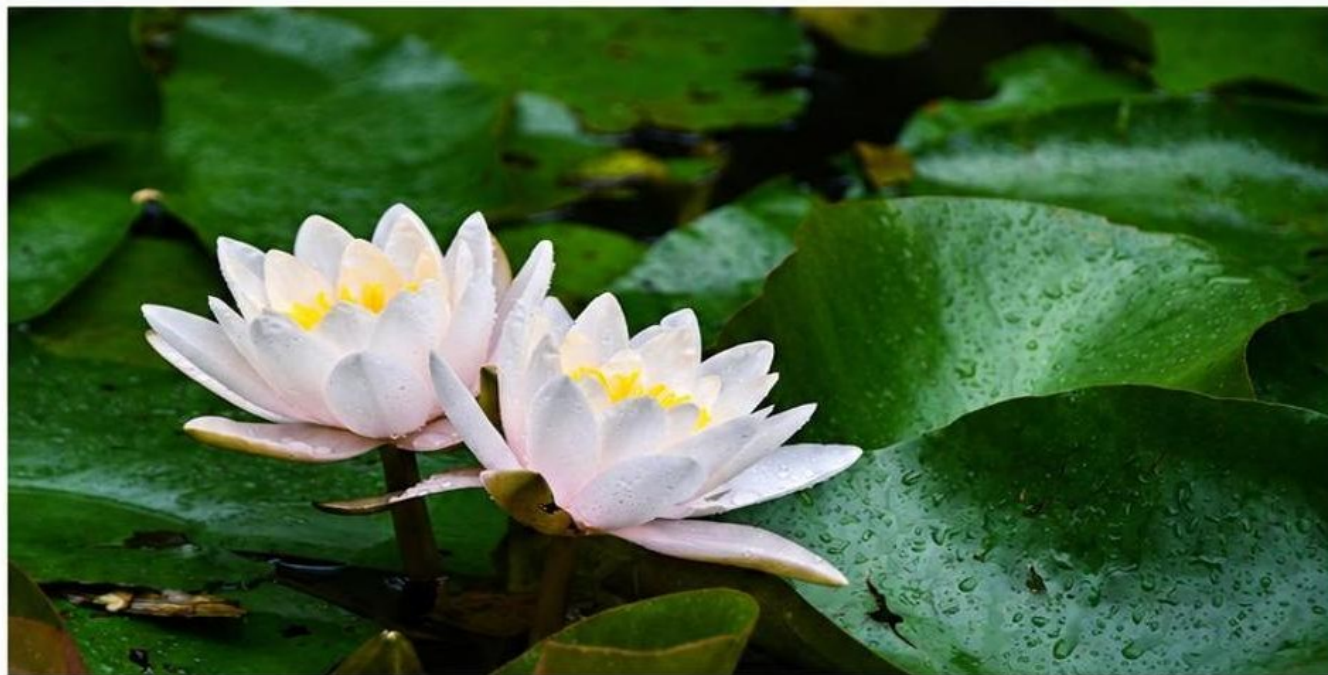
Sabin Casoni

Florin Todoran

Valentin Munteanu

Angela Codrina Boese

Mircea Negulescu

Catalin Tanase

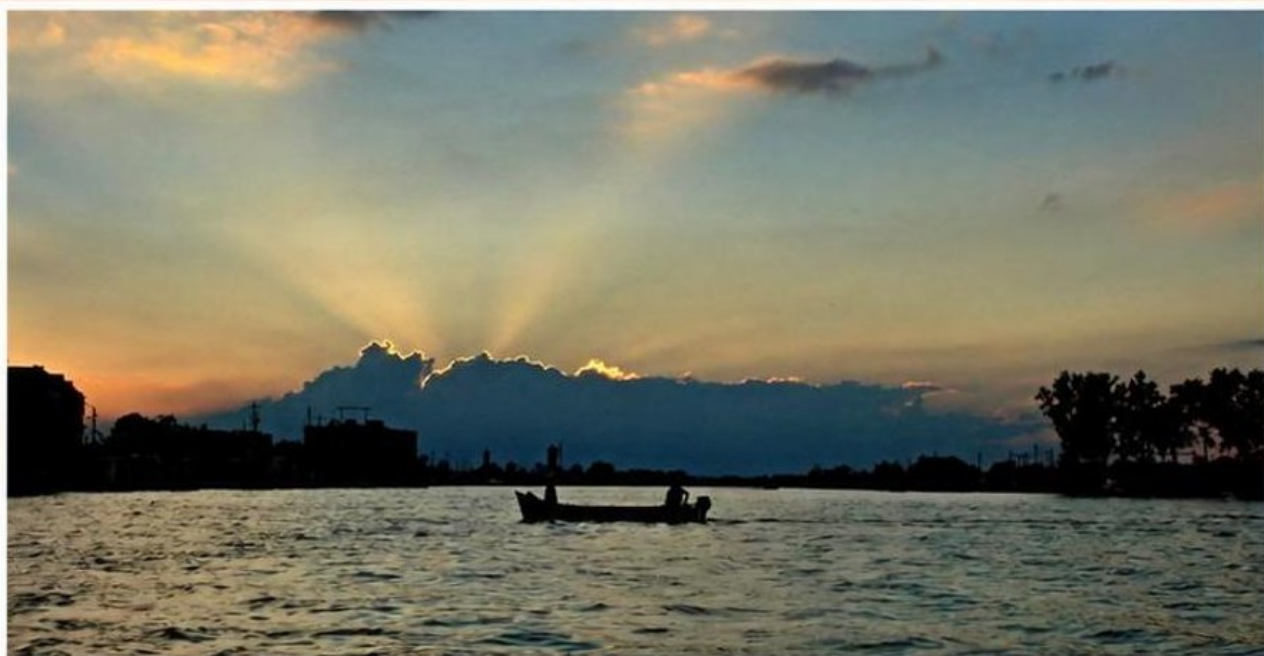
Angela Codrina Boese

Paul Alexe

Eugen Eugraph

Camelia Stan

Mariana Negulescu Andrei

Mariana Negulescu Andrei

Colțuri minunate
Delta Dunării

Angela Codrina Boese

Catalin Tanase

Doru Sava

Angela Codrina Boese

Mariana Negulescu Andrei

Mircea Furdu

La Masa Fotografului

Petrică George

Chiticaru

Astăzi vă invităm să trecem împreună granițele și să poposim, preț de câteva clipe, în Belgia. Acolo îl vom întâlni pe unul dintre colegii noștri de suflet, George-Petrică Chiticaru, un om care, deși trăiește de mulți ani departe de România, a rămas mereu aproape de noi... pe calea undelor internetice și, mai ales, prin pasiunea comună pentru fotografie.

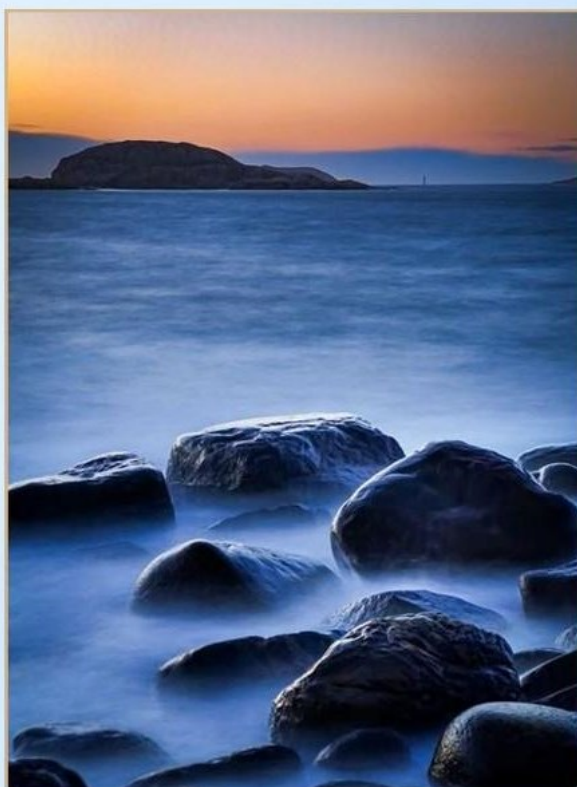
George face parte dintre acei fotografi care lasă imaginile să vorbească. Nu caută spectaculosul cu orice preț, ci frumusețea autentică a naturii, liniștea unui răsărit, forța unui munte sau poezia unui peisaj surprins în lumina potrivită. Fotografiile sale transmit calm, echilibru și respect pentru locurile pe care le descoperă, iar fiecare cadru pare să invite privitorul la o clipă de răgaz.

De-a lungul timpului, lucrările sale au fost apreciate atât în mediul online, cât și în numeroase expoziții fotografice din România, unde și-a câștigat un loc binemeritat printre

fotografii de peisaj. Chiar dacă viața l-a purtat în Belgia, sufletul său fotografic a rămas legat de comunitatea din care face parte și de prietenii alături de care împărtășește aceeași pasiune.

Astăzi îl invităm la masa fotografului pentru a-l cunoaște mai bine, dincolo de imaginile sale. Vom descoperi povestea omului din spatele aparatului foto, ce îl inspiră, cum vede fotografia și ce înseamnă pentru el această pasiune care continuă să îi unească pașii cu ai noștri, indiferent de distanță.

Vă invităm să îl întâmpinăm cu drag și să ne bucurăm împreună de această întâlnire.

CF: Înainte de a vorbi despre fotografie, haideți să-l cunoaștem pe omul din spatele obiectivului. Cine ești?

GPC: Sunt bărbat, soț, tată, coleg și prieten. Și câteodată, sunt fotograf amator.

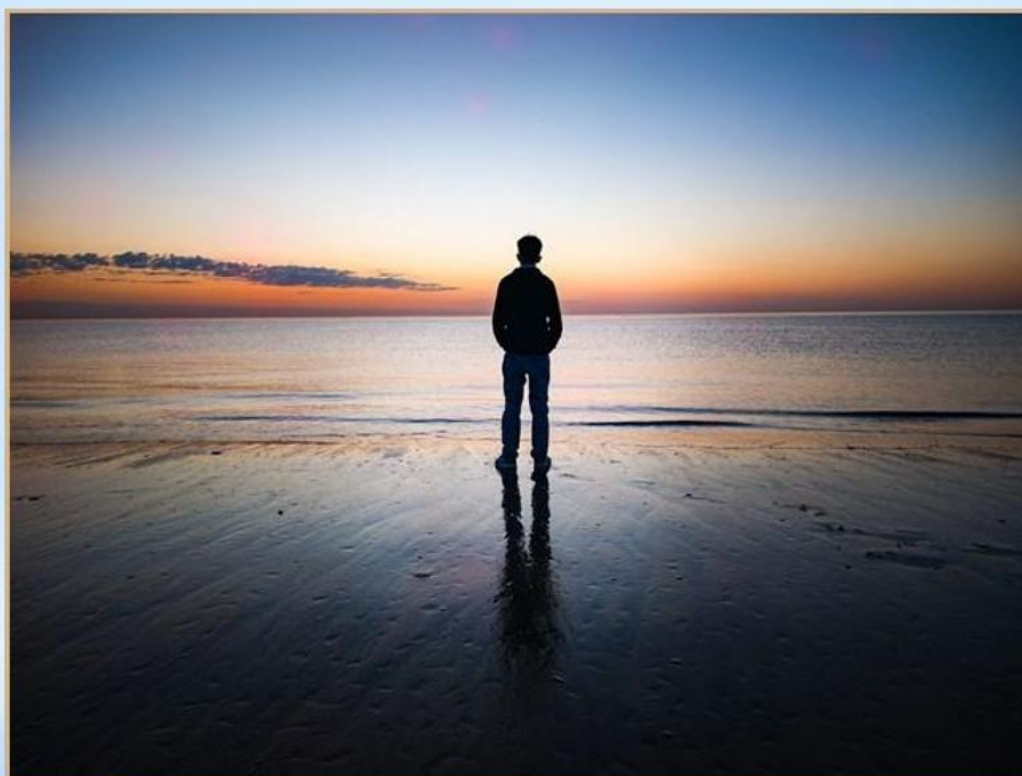

CF: Fotografia este marea ta pasiune. Cum a început această poveste și care a fost primul moment în care ai simțit că aparatul foto îți devine cu adevărat aproape?

GPC: Cred că am prins microbul fotografiei când un prieten ne-a făcut câteva poze portret cu un aparat DSLR. Mi-au plăcut culorile și efectul de bokeh (nu știam atunci ce înseamnă). Așa că mi-am luat, pe rând, câteva camere foto până am rămas la un aparat Nikon D5100. Am început să citesc mult, online. Când am considerat că nu mă fac de râs, am publicat online.

CF: Ce îți place să fotografiezi ?

GPC: Îmi place mult să fotografiez natura. Peisaje, wildlife, closeup. Tot ce e viu și frumos. Iar modelul meu preferat este fiul meu.

CF: Dacă ai avea la dispoziție o singură ședință foto cu o personalitate cunoscută, cine ar fi aceasta

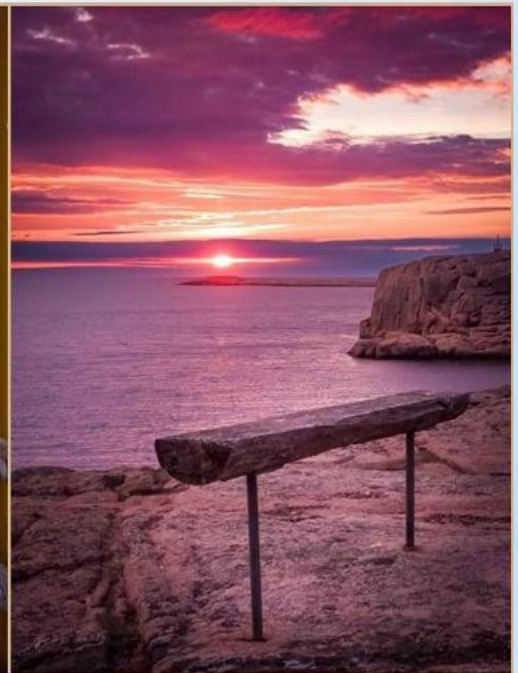
GPC : Contemporani, nu cred că am vreo personalitate preferată. Dar mi-ar placea să fotografiez eroi. Oameni care fac diferența, în fiecare zi. Un pompier, salvând oameni. Un doctor după o operație lungă. O mamă imediat după naștere.

CF: Și dacă ar fi să ai ocazia să fotografiezi într-o anumită locație, care ar fi aceea?

GPC : Mi-ar plăcea să fotografiez, în viața asta, în Patagonia.

CF: Ce crezi, reușita unei fotografii este asigurată de aparatura de calitate sau de simțul artistic, de talentul fotografului?

GPC: O cameră profesională, fără talent, e doar un cadou scump. Dar anumite fotografii, necesită o aparatură performantă. Consider că e nevoie de amândouă, pentru a putea exprima creativitatea, neîngrădit.

CF: Totuși un procent din reușita unei fotografii este asigurat de aparatura utilizată. Ce conține rucsacul tău de fotograf ? Ce ți-ai mai dori în completare ?

GPC: Am renunțat la aparatul foto dedicat, cu mulți ani în urmă. De cel puțin 5 ani, folosesc exclusiv telefonul. Un telefon Huawei, performant, care mi-a permis și cadre deosebite. Cu siguranță aș fi făcut fotografii de o calitate superioară, cu aparatură dedicată. Dar timpul nu-mi permite.

CF: Crezi că o fotografie ar trebui procesată cât mai puțin sau atât cât este nevoie pentru a transmite ceea ce a văzut fotograf?

GPC: O fotografie ar trebui procesată cât să corecteze erori de expunere sau încadrare. Acum, a apărut nebunia asta nouă, cu AI. Nu consider aceste creații, fotografii și cred că ar trebui expuse pe grupuri dedicate.

CF: Dacă ar fi să câștigi un premiu în bani pentru fotografie, în ce ai investi bănuții ? În aparatură, în cursuri de perfecționare în arta fotografică sau într-o excursie din care să revii cu cardurile pline de noi fotografii ?

GPC: Până acum, am câștigat doar glorie. Dar dacă ar fi cazul, mi-aș finanța o călătorie într-un loc deosebit.

CF: Dacă te-ai întoarce în timp, ce sfat ți-ai da ca și fotograf începător ?

GPC: Dacă aș putea să-mi spun ceva în momentul când am dus prima cameră la ochi, ar fi să fiu cât mai critic cu mine. Să trag 100 de poze, să editez 10 și să public 2.

CF: Ai avut vreo experiență neplăcută la o sedință/tură foto ?

GPC: Mi s-a întâmplat să fotografiez un moment unic, iar aparatul să fie setat pe jpeg, nu RAW.

CF: Dar una hazlie ?

GPC: Am fotografiat o cascadă, în Suedia. Îmi luasem altă încălțăminte, dar am uitat să iau și pantaloni de schimb. După două alunecări, mi-am adus aminte de copilărie, când veneam murdar acasă!

CF: Mai ai și un alt hobby ?

GPC: Mai am un hobby care merge mână-n mână cu fotografia. Îmi place să conduc.

CF: Dacă ar fi să privești puțin înainte, unde te vezi peste cinc ani ca fotograf? Ce ți-ai dori să realizezi?

GPC: Poate voi achiziționa, din nou, o cameră foto DSLR și voi strânge destule fotografii pentru o expoziție personală.

CF : Un gând pentru cititori ?

GPC : Continuați să aveți grijă de grup, să publicați și să apreciați celelalte postări. Este grupul meu preferat și aș vrea să rămână relevant în lumea fotografiei din România. Lumină bună tuturor!

CF: Și astfel se încheie întâlnirea noastră cu George-Petrică Chiticaru, un fotograf care demonstrează că pasiunea nu cunoaște granițe și că dorul de locurile natale poate rămâne viu chiar și după mulți ani petrecuți departe de casă.

Prin imaginile sale, ne invită să privim natura cu mai multă răbdare, să căutăm lumina potrivită și să descoperim frumusețea ascunsă în fiecare peisaj. Iar prin modestia și sinceritatea răspunsurilor sale ne amintește că, dincolo de aparatul foto, fotografia este înainte de toate o stare de spirit.

Îi mulțumim pentru timpul acordat, pentru gândurile împărtășite și pentru fotografiile care au încântat de-a lungul timpului atât publicul din România, cât și pe cel din Belgia.

Până la următoarea ediție a rubricii „La masa fotografului”, vă dorim inspirație, lumină bună și cât mai multe povești surprinse prin obiectiv.

Cafeneaua
Fotografilor

PASIUNE. • IMAGINE. • PR ETENIE.

„O fotografie face cât 1000 de cuvinte”

Rolul fotografiei și al fotografului în presa din România

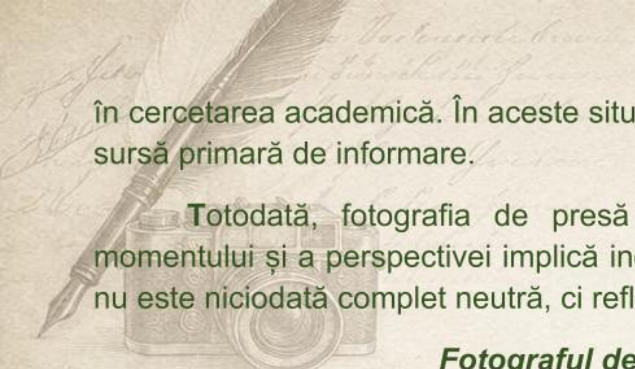
Expresia „o fotografie face cât 1000 de cuvinte” este adesea invocată atunci când se discută despre puterea imaginii în spațiul public. Dincolo de caracterul său metaforic, această formulare sintetizează una dintre realitățile fundamentale ale jurnalismului modern: fotografia nu este un simplu element decorativ al textului, ci un limbaj jurnalistic autonom, cu funcții informative, documentare și interpretative. În presa din România, rolul fotografiei și al fotografului a evoluat semnificativ, fiind strâns legat de transformările politice, sociale și tehnologice ale societății.

Fotografia de presă – între document și discurs jurnalistic

Fotografia de presă îndeplinește, în primul rând, o funcție documentară. Ea fixează vizual un fapt, un eveniment sau o stare de lucruri și le oferă publicului sub forma unei dovezi. În acest sens, fotografia devine un act de mărturie. În istoria presei românești, de la publicațiile ilustrate de la începutul secolului al XX-lea până la platformele digitale contemporane, fotografia a fost utilizată pentru a legitima informația scrisă și pentru a conferi credibilitate discursului jurnalistic.

Evenimentele majore din istoria recentă a României demonstrează această funcție esențială a imaginii. Fotografiile realizate în timpul Revoluției din Decembrie 1989, în timpul mineriadelor sau la marile proteste civice din ultimele decenii au devenit documente istorice, utilizate atât în presă, cât și

În cercetarea academică. În aceste situații, fotografia nu a fost doar o ilustrație a faptelor relatate, ci o sursă primară de informare.

Totodată, fotografia de presă funcționează ca discurs jurnalistic. Alegerea cadrului, a momentului și a perspectivei implică inevitabil o selecție și o interpretare a realității. Astfel, fotografia nu este niciodată complet neutră, ci reflectă opțiunile profesionale și etice ale fotografului.

Fotograful de presă – martor calificat al realității

În structura redacțională, fotograful este adesea perceput ca un furnizor de imagini. O asemenea perspectivă reduce însă complexitatea rolului său profesional. Fotograful de presă este un jurnalist vizual, un martor calificat al realității sociale și politice. El trebuie să înțeleagă contextul evenimentelor, să anticipeze momentele relevante și să respecte regulile deontologice ale profesiei.

În presa românească, fotograful a fost adesea pus în situația de a lucra în condiții dificile: conflicte sociale, situații de criză, catastrofe naturale sau contexte de vulnerabilitate extremă. În astfel de cazuri, decizia de a fotografia sau nu, de a publica sau nu o imagine, devine una profund etică. Fotograful nu este doar un observator pasiv, ci un participant responsabil la actul jurnalistic.

Fotografia în presa românească postdecembristă

După 1989, presa românească a cunoscut o liberalizare rapidă, însoțită de o concurență acerbă pentru atenția publicului. În acest context, fotografia a fost uneori utilizată excesiv sau neadecvat, în special în zona presei tabloidizate. Imaginile șocante, invazive sau scoase din context au devenit instrumente de atragere a publicului, în detrimentul informării responsabile.

Cu toate acestea, o parte importantă a presei românești a evoluat către standarde profesionale mai ridicate. Agențiile de presă, publicațiile de analiză și proiectele jurnalistice independente au pus accent pe reportajul fotografic, pe fotografia documentară și pe storytelling-ul vizual. În aceste contexte, fotografia a fost reintegrată în misiunea sa fundamentală: informarea corectă și onestă a publicului.

Fotografia de peisaj social – relevanță jurnalistică și valoare documentară

Un gen important în presa românească este fotografia de peisaj social, situată la intersecția dintre documentar, reportaj și analiză socială. Acest tip de fotografie surprinde relația dintre individ și mediul său de viață, evidențiind structuri sociale, inegalități, transformări economice și culturale.

În România, fotografia de peisaj social a contribuit semnificativ la vizibilizarea unor realități marginale: comunități rurale depopulate, zone industriale abandonate, migrația forței de muncă sau precaritatea locuirii. Aceste imagini nu caută senzaționalul, ci relevanța socială, fiind rezultatul unui demers jurnalistic de durată, bazat pe documentare și respect față de subiecți.

Considerații etice asupra fotografiei de presă

Etica fotografiei reprezintă una dintre cele mai sensibile dimensiuni ale jurnalismului contemporan. Dreptul publicului la informare trebuie echilibrat cu dreptul individului la demnitate și viață privată. În presa românească, dezbaterile privind publicarea imaginilor cu victime, minori sau persoane aflate în situații vulnerabile sunt deosebit de actuale.

Principiile deontologice impun ca fotografia de presă să nu exploateze suferința umană și să nu inducă în eroare.

Manipularea digitală excesivă, decupajele tendențioase sau scoaterea imaginilor din context compromit credibilitatea actului jurnalistic. Fotografia artistică și fotografia de presă trebuie clar delimitate, mai ales în spațiul mediatic actual, dominat de viteza distribuției online.

Fotografia în era digitală – provocări și responsabilități

Dezvoltarea tehnologiei digitale și a rețelelor sociale a schimbat radical modul de producție și consum al imaginii. Orice utilizator poate deveni un potențial furnizor de imagini, iar granița dintre jurnalismul profesionist și conținutul amator este adesea neclară. În acest context, rolul fotografului devine cu atât mai important.

Fotograful de presă trebuie să ofere nu doar imagini de impact, ci și context, coerență și credibilitate. Colaborarea dintre fotograf și redacție este esențială pentru a asigura o informare corectă și echilibrată.

Fotografia care ilustrează acest articol nu este aleasă întâmplător. Ea arată un proces de demolare, iar contrastul dintre culorile încăperilor dezgolite și peisajul de iarnă îi conferă și o valoare estetică, fără a diminua caracterul documentar. Fotografia a fost acceptată și premiată, la secțiunea PhotoJurnalism, în mai multe Saloane Internaționale de Artă Fotografică. Din perspectivă fotojurnalistică, imaginea răspunde bine întrebărilor „**ce?**” (demolare), „**unde?**” (un bloc / camin din zona Mociur) și „**cum?**” (prin intervenția utilajelor grele) și face foarte bine legătura cu titlul articolului, pentru că pe baza ei s-ar putea scrie o mulțime de povești despre cei care au locuit acolo, despre cum au ales să-și decoreze spațiul personal, etc..

Expresia „o fotografie face cât 1000 de cuvinte” capătă un sens profund atunci când este raportată la responsabilitatea jurnalistică. În presa din România, fotografia și fotograful au un rol fundamental în documentarea realității și în construirea discursului public. Respectarea principiilor etice, profesionalismul și înțelegerea profundă a contextului social sunt condiții esențiale pentru ca fotografia de presă să rămână un instrument credibil și relevant în slujba informării publicului.

Petre Dalea

Fotograf și publicist

*„Fotografia de presă nu doar arată realitatea,
ci o transformă în mărturie.”*

Doru Sava – Portretul începe acolo unde apare emoția

Doru Sava este unul dintre acei fotografi care nu caută spectaculosul cu orice preț. Pentru el, fotografia de portret înseamnă, înainte de toate, întâlnirea sinceră dintre doi oameni. Dincolo de tehnică și de aparatură, el vorbește despre încredere, comunicare și emoția care se naște într-o fracțiune de secundă, atunci când omul din fața obiectivului uită că este fotografiat.

În acest dialog pentru Cafeneaua Fotografilor, Doru Sava ne invită să descoperim felul în care privește portretul, de ce preferă lumina naturală, cum reușește să transforme o ședință foto într-o conversație și de ce consideră că fiecare fotografie trebuie să transmită o emoție. Este un interviu despre pasiune, răbdare și despre frumusețea autenticității.

CF - Pentru început, spune-ne câteva cuvinte despre tine. Cine este Doru Sava dincolo de aparatul de fotografiat?

DS - Doru Sava este un om îndrăgostit de frumos, de natură, de călătorii și, mai presus de toate, de fotografie – pasiunea care îl însoțește și îi dăruiește bucuria de a descoperi lumea prin propriul obiectiv. Din punct de vedere profesional, mi-am construit parcursul cu seriozitate și perseverență. De la absolvirea liceului lucrez ca electrician, cu doar câteva scurte întreruperi, iar

în ultimii douăzeci de ani face parte din echipa Spitalului Județean din Focșani, unde îmi desfășor activitatea cu aceeași responsabilitate ca și în viața de zi cu zi.

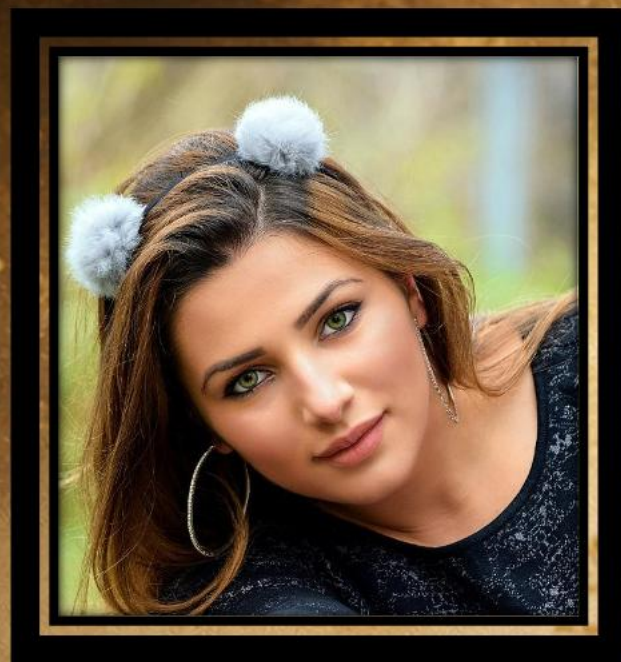

CF - Ce te-a atras spre fotografia de portret? A fost o alegere firească sau o întâmplare?

DS - Fotografia de portret este una dintre marile mele plăceri. Totul a început cu mulți ani în urmă, într-un parc. Acolo am observat un grup de fete de gimnaziu, iar una dintre ele avea un chip atât de expresiv și de frumos, încât nu m-am putut abține să nu-i cer voie să îi fac o fotografie.

A fost scânteia care a aprins totul. Imediat, și celelalte fete au vrut să fie fotografiate, iar de acolo lucrurile au evoluat firesc. Au început să mă caute pentru mici ședințe foto, iar eu am acceptat cu mare drag. Nu le ceream niciodată bani. Ele erau fericite că aveau fotografii frumoase pentru Facebook, iar eu eram încântat că puteam exersa, experimenta și învăța cu fiecare cadru realizat.

Privind în urmă, îmi dau seama că acea întâmplare aparent banală a fost începutul unei pasiuni care avea să mă însoțească peste ani și să îmi schimbe felul în care privesc oamenii și frumusețea fiecărui chip.

CF - Ce încerci să surprinzi atunci când fotografiezi un om: expresia, privirea, emoția sau povestea lui?

DS - Când fotografiez oameni, încerc întotdeauna să surprind emoția din privirea lor. De multe ori, cele mai reușite imagini sunt cele realizate pe neașteptate, în acele fracțiuni de secundă în care persoana uită de aparat și rămâne ea însăși. Tocmai de aceea, instantaneul are un farmec aparte.

În timpul ședințelor foto, cheia este comunicarea. Încerc să vorbesc cât mai mult cu persoana din fața obiectivului, să o fac să se relaxeze, să uite că este fotografiată. Nu îmi doresc un model încrămențit, care așteaptă comanda de a zâmbi, ci un om autentic, care își exprimă firesc emoțiile.

Cred că adevărata portretistică începe în

momentul în care între fotograf și subiect se creează o legătură, o stare de încredere și de armonie. Atunci dispar măștile, iar fotografia capătă viață.

CF - Crezi că un portret reușit spune mai multe despre persoana fotografiată sau despre fotograful care se află în spatele aparatului?

DS - De cele mai multe ori, un portret vorbește nu doar despre persoana aflată în fața aparatului, ci și despre omul din spatele lui. În fotografia de portret trebuie să existe acea simbioză între fotograf și subiect, o relație construită pe încredere, comunicare și naturalețe.

Fotograful trebuie să știe să inspire, să îndrume și să creeze o atmosferă în care cel fotografiat să se simtă liber. Nu este suficient să îi spui cum să stea sau unde să privească; trebuie să îl faci să uite de aparat, să te urmeze firesc și să aibă încredere în ceea ce îi ceri. Abia atunci expresiile devin autentice, iar emoția apare fără să fie forțată.

Un portret reușit nu este doar imaginea unui chip. Este întâlnirea dintre două sensibilități – cea a fotografului și cea a omului din fața obiectivului.

CF - Cum reușești să creezi o atmosferă relaxată, astfel încât modelul să se simtă în largul lui?

DS - Pentru ca atmosfera să fie cât mai relaxată, încerc să o fac pe persoana din fața aparatului să se simtă în largul ei. Vorbesc mult, spun câte un banc sau o glumă, încerc să o fac să râdă și urmăresc momentul în care emoțiile și tracul din fața camerei încep să dispară.

De multe ori îi spun: „Te rog, pentru câteva clipe uită că sunt în fața ta. Imaginează-ți că privești pe cineva care te admiră și te apreciază. Arată-mi eleganța, naturalețea și distincția ta.” În acel moment, expresia se schimbă, privirea devine mai caldă, iar fotografia începe să spună o poveste adevărată.

Cred că un portret reușit nu se obține doar prin tehnică sau printr-un aparat performant, ci prin încrederea pe care fotograful reușește să o câștige. Când omul din fața obiectivului uită că este fotografiat, abia atunci apare autenticitatea pe care o caut în fiecare portret.

CF - Preferi portretele spontane sau cele atent pregătite? De ce?

DS - Când vreau să surprind un portret, de cele mai multe ori îmi pregătesc subiectul și îl ajut să se simtă în largul lui. Dar profit și de spontaneitate, de acele clipe în care persoana uită de prezența aparatului și nu mai este atentă la cameră. Tocmai atunci apar

gesturile firești, privirile sincere și emoțiile autentice. Din experiența mea, cele mai reușite portrete se nasc adesea în astfel de momente, când omul din fața obiectivului este pur și simplu el însuși.

CF - Există un portret de care ești deosebit de mândru? Ce îl face special pentru tine?

DS - Da, există un portret de care sunt deosebit de mândru. Am participat cu el la numeroase expoziții și, de fiecare dată, s-a bucurat de aprecieri din partea iubitorilor de fotografie.

Este portretul unei tinere de origine ucraineană din Bucovina, pe care am întâlnit-o cu mulți ani în urmă, când a venit la Zilele Municipiului Focșani alături de un ansamblu folcloric. M-a impresionat imediat prin naturalețea, frumusețea și expresivitatea ei. Pur și simplu nu am putut rezista tentației de a o ruga să-mi acorde câteva minute pentru câteva cadre.

Fotografiile au ieșit exact așa cum îmi doream: sincere, luminoase și pline de expresie. De-a lungul anilor am păstrat legătura, chiar dacă doar în mediul online. Din păcate, totul s-a întrerupt în momentul în care mi-am pierdut vechiul cont de Facebook. Odată cu el au dispărut și legăturile cu mulți dintre prietenii virtuali pe care îi adunasem în timp, inclusiv cu ea.

Totuși, portretul a rămas și astăzi unul dintre cele mai dragi sufletului meu. De fiecare dată când îl privesc, îmi amintește nu doar de un chip frumos, ci și de o întâlnire care mi-a oferit una dintre cele mai apreciate fotografii din parcursul meu fotografic.

CF - Lumina este unul dintre cele mai importante elemente în fotografia de portret. Ce fel de lumină te inspiră cel mai mult?

DS - Prefer lumina naturală. Cele mai multe portrete le realizez în aer liber, acolo unde lumina este vie și autentică. Cred că natura oferă cel mai frumos decor, iar lumina ei pune în valoare expresia și emoția fiecărui chip.

CF - Ce emoție îți dorești să simți privitorul atunci când privește fotografiile tale?

DS - Atunci când cineva îmi privește fotografiile, îmi doresc să simtă mai mult decât frumusețea unei imagini. Vreau să simtă emoția aceluia moment, să aibă impresia că se află chiar în spatele aparatului de fotografiat și că privește lumea prin ochii mei. Pentru mine, o fotografie reușită este cea care îl face pe privitor să trăiască povestea, nu doar să o privească.

CF - Dacă ai putea realiza un portret al oricărei persoane, indiferent de epocă sau de notorietate, pe cine ai alege și de ce?

DS - Cred că, dacă ar fi să realizez un portret cu adevărat special, aş alege fără ezitare atmosfera Evului Mediu. Mă atrage naturaleţea acelei epoci, eleganţa firească şi nonşalanţa pe care o transmiteau femeile de atunci. Am impresia că trăiau într-un ritm mai liniştit, mai aproape de natură şi de esenţa vieţii, departe de agitaţia şi presiunea lumii moderne.

Astăzi, imaginea este influenţată permanent de reţelele sociale, mass-media şi televiziune, iar oamenii simt adesea nevoia să joace un rol în faţa camerei. În schimb, îmi imaginez că un portret inspirat din Evul Mediu ar surprinde mai uşor autenticitatea, simplitatea şi frumuseţea nealterată a expresiei umane. Tocmai această sinceritate este ceea ce încerc mereu să caut într-un portret.

CF - Ce sfat i-ai oferi unui fotograf aflat la început de drum care îşi doreşte să descopere frumuseţea fotografiei de portret?

DS - Un sfat pentru cei care fac primii paşi în fotografia de portret este să caute, înainte de toate, naturaleţea. Încercaţi să comunicaţi cât mai mult cu persoana din faţa obiectivului, să creaţi o atmosferă relaxată, în care aceasta să uite că este fotografiată. Cele mai reuşite portrete se nasc atunci când dispare teama de aparat şi rămâne doar autenticitatea.

În fotografie învăţăm toată viaţa. Nimeni nu este perfect şi fiecare experienţă ne învaţă ceva nou. Iar, de cele mai multe ori, nu aparatura face diferenţa, ci momentul pe care reuşeşti să îl surprinzi şi emoţia pe care o transmiţi prin imagine.

CF - La final, dacă ar trebui să descrii fotografia de portret într-o singură propoziție, care ar fi aceea?

DS - Fiecare om își găsește un mod de a-și exprima sufletul. Eu nu pot să cânt și nici să pictez, dar am fotografia. Prin ea spun ceea ce uneori cuvintele nu reușesc să spună.

La finalul acestui dialog rămâne o idee simplă, dar profundă: un portret reușit nu se naște doar din lumină, compoziție sau tehnică, ci mai ales din legătura sinceră dintre fotograf și omul din fața aparatului.

Doru Sava ne amintește că fotografia este, înainte de toate, un limbaj al sufletului. Iar atunci când în spatele fiecărui declanșator există răbdare, respect și emoție, imaginea capătă puterea de a spune povești pe care cuvintele nu le pot cuprinde.

Îi mulțumim pentru sinceritate și pentru această incursiune în universul său fotografic și îi dorim să continue să surprindă, prin obiectivul său, chipuri care nu doar se văd, ci se simt.

@Doru.Sava

@Doru.Sava

Povești fotografice

atunci când fotografia aduce oamenii împreună

Există locuri care impresionează prin frumusețea lor și există evenimente care rămân în suflet prin oamenii pe care îi adună laolaltă. Vernisajul expoziției „**Povești fotografice**”, organizată de **Cafeneaua Fotografilor** în Salina Ocnele Mari, le-a avut pe amândouă.

În decorul spectaculos al uneia dintre cele mai frumoase saline din România, cei prezenți au pășit într-un univers în care fotografia a devenit culoare, lumină și emoție, iar cele **82 de fotografii**, semnate de **82 de autori**, au transformat galeria într-o adevărată călătorie prin sufletele celor care au apăsător, cândva, declanșatorul aparatului foto.

Dar poate că cel mai frumos lucru nu au fost doar imaginile expuse. Au fost oamenii.

Fotografi veniți din orașe diferite, unii aflați pentru prima dată față în față după luni întregi de conversații în mediul online, s-au regăsit ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață. S-au îmbrățișat, au povestit, au schimbat impresii despre fotografie și despre viață, au admirat lucrările colegilor și au redescoperit bucuria simplă de a împărtăși aceeași pasiune.

A fost emoționant să vezi vizitatori oprindu-se în fața unei fotografii, apropiindu-se pentru a descoperi fiecare detaliu sau ridicând propriul aparat pentru a surprinde, la rândul lor, imaginea unei imagini. În acele momente, fotografia devenea inspirație pentru altă fotografie, iar povestea continua.

Tematica expoziției a fost una generoasă: portrete încărcate de expresivitate, peisaje care invitau la visare, imagini din lumea florei și faunei surprinse cu răbdare și sensibilitate, dar și compoziții *stilllife*, în care obiectele obișnuite au căpătat farmec și profunzime. Fiecare lucrare și-a găsit locul firesc în acest spațiu impresionant, unde liniile spectaculoase ale pereților de sare au devenit cadrul perfect pentru poveștile spuse prin lumină.

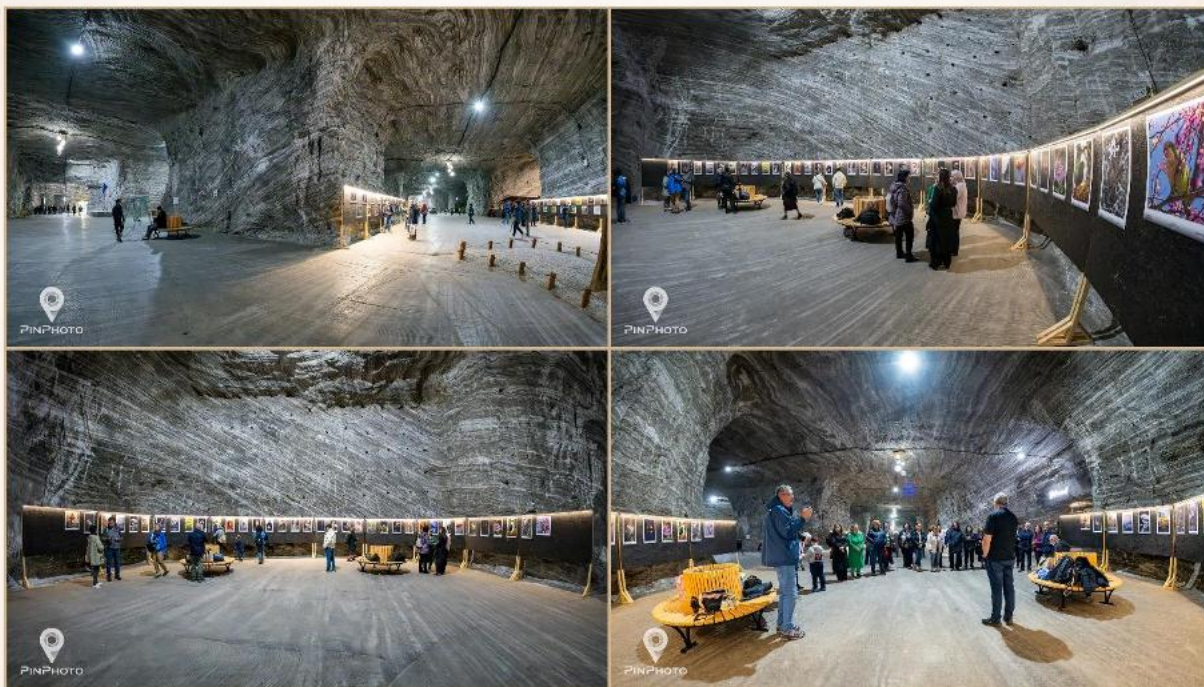
Vernisajul a fost deschis prin cuvintele reprezentanților Salinei Ocnele Mari și ale organizatorilor, care au subliniat importanța colaborării dintre instituțiile culturale și comunitățile de fotografi. Însă cele mai frumoase discursuri au fost, poate, cele nerostite: zâmbetele autorilor, privirile pline de mândrie atunci când își descopereau fotografia pe simeză și emoția vizibilă a celor care își vedeau pentru prima dată lucrările expuse într-un astfel de loc.

„**Povești fotografice**” a demonstrat încă o dată că fotografia nu înseamnă doar aparate performante sau tehnică impecabilă. Înseamnă oameni. Înseamnă prietenie. Înseamnă dorința de a împărtăși lumii felul în care fiecare dintre noi vede frumusețea.

Iar la finalul vernisajului, fotografia de grup a adunat într-un singur cadru ceea ce această expoziție a reprezentat cu adevărat: o comunitate unită de aceeași pasiune și de convingerea că, dincolo de fiecare imagine, există întotdeauna o poveste care merită spusă.

O fotografie poate fi făcută într-o fracțiune de secundă. O comunitate se construiește în timp. Iar la Salina Ocnele Mari am avut bucuria să vedem că, dincolo de fotografii, expuneam de fapt prietenia care ne leagă.

Mulțumim domnului Cătălin Mărgărit pentru fotografiile realizate la acest eveniment și pentru dăruirea cu care a imortalizat fiecare clipă.

Portret de fotograf

Remus Zamfir

Sunt oameni care nu încearcă să iasă în față și care, cu toate acestea, ajung să fie remarcați. Îi descoperi treptat, prin felul lor plăcut de a fi, prin zâmbetele pe care le aduc celor din jur și prin pasiunea cu care se implică în tot ceea ce fac. Remus Zamfir este unul dintre acești oameni: discret, mereu de încredere și cu o glumă fină pregătită exact pentru momentul potrivit.

Cei care îl cunosc știu că Remus este un om echilibrat, discret și de o eleganță firească. Nu caută să impresioneze și nici să își demonstreze valoarea. O face fără să își propună, prin seriozitate, respect față de ceilalți și o modestie pe care și-o păstrează indiferent de împrejurare.

Are și un umor aparte, strecurat atât de firesc, încât uneori ai nevoie de câteva clipe ca să îți dai seama că tocmai a făcut o glumă. Dar, odată înțeleasă, zâmbetul rămâne mult timp după aceea. Prin calmul și naturalețea sa, Remus reușește să aducă o stare de bine în jur, fără discursuri lungi, gesturi teatrale sau efecte speciale.

Pasiunea lui pentru fotografie a început devreme, pe la 16 ani, într-o vreme în care imaginile nu apăreau instantaneu pe un ecran

Portret de fotograf

Remus Zamfir

Sunt oameni care nu încearcă să iasă în față și care, cu toate acestea, ajung să fie remarcați. Îi descoperi treptat, prin felul lor plăcut de a fi, prin zâmbetele pe care le aduc celor din jur și prin pasiunea cu care se implică în tot ceea ce fac. Remus Zamfir este unul dintre acești oameni: discret, mereu de încredere și cu o glumă fină pregătită exact pentru momentul potrivit.

Cei care îl cunosc știu că Remus este un om echilibrat, discret și de o eleganță firească. Nu caută să impresioneze și nici să își demonstreze valoarea. O face fără să își propună, prin seriozitate, respect față de ceilalți și o modestie pe care și-o păstrează indiferent de împrejurare.

Are și un umor aparte, strecurat atât de firesc, încât uneori ai nevoie de câteva clipe ca să îți dai seama că tocmai a făcut o glumă. Dar, odată înțeleasă, zâmbetul rămâne mult timp după aceea. Prin calmul și naturalețea sa, Remus reușește să aducă o stare de bine în jur, fără discursuri lungi, gesturi teatrale sau efecte speciale.

Pasiunea lui pentru fotografie a început devreme, pe la 16 ani, într-o vreme în care imaginile nu apăreau instantaneu pe un ecran

și nici nu puteau fi „salvate” cu zece filtre. Împreună cu un prieten, developa fotografii alb-negru în băi transformate în laboratoare improvizate, cu cearșafuri așezate la ferestre pentru ca nicio rază de lumină să nu le compromită opera. Probabil că restul familiei trebuia să aștepte răbdător la ușă, fiindcă arta avea prioritate.

Își amintește și astăzi cu zâmbetul pe buze acele începuturi pline de entuziasm, curiozitate și multă improvizație. Era o fotografie care cerea răbdare și în care surpriza venea abia la final: până nu apărea imaginea pe hârtie, nu știai dacă ai realizat o capodoperă sau doar o pată artistică imposibil de explicat.

Mai târziu, Remus a fotografiat cu un aparat compact Panasonic - „o săpunieră, dar una bună”, după cum spune chiar el, cu umor. În prezent folosește un Sony DSC-HX400V, un aparat bridge cu superzoom, potrivit pentru călătorii și pentru momentele în care natura decide să ofere cadrul perfect... dar nu neapărat și suficient de aproape.

Dintre toate genurile fotografice, peisajul îi este cel mai apropiat de suflet. Alegerea nu este deloc întâmplătoare: Remus iubește natura, iar aceasta îi oferă mereu alte lumini, culori și stări. Pentru el, fiecare anotimp deschide un nou album, iar fiecare călătorie devine o ocazie de a descoperi și de a păstra, prin fotografie, câte o mică parte din frumusețea lumii.

Florile, călătoriile și peisajele sunt pentru el mai mult decât simple subiecte fotografice. Sunt locurile în care își găsește liniștea, bucuria și inspirația. Fie că surprinde culorile proaspete ale

primăverii, bogăția verii, melancolia toamnei sau tihna iernii, fotografiile sale poartă aceeași emoție: dragostea pentru frumusețea simplă și adevărată a lumii.

Remus nu este fotograful care caută spectaculosul cu orice preț. Preferă naturalețea, lumina autentică și echilibrul unei compoziții bine gândite. Are răbdarea de a

aștepta momentul potrivit și sensibilitatea de a observa detalii pe lângă care mulți dintre noi trecem grăbiți. Imaginile sale nu strigă pentru a fi văzute și nici nu trag privitorul de mânecă. Îl invită, pur și simplu, să se oprească, să privească și să se bucure.

Aceeași dragoste pentru frumos se regăsește și acasă. Grădina pe care o îngrijește împreună cu soția sa este o adevărată oază de liniște. Fiecare floare și fiecare colț verde vorbesc despre răbdare, grijă și respect pentru natură. Este un loc care îi seamănă: armonios, discret, îngrijit și plin de viață. Cu alte cuvinte, până și florile par să știe că la Remus lucrurile trebuie să fie așezate cum se cuvine.

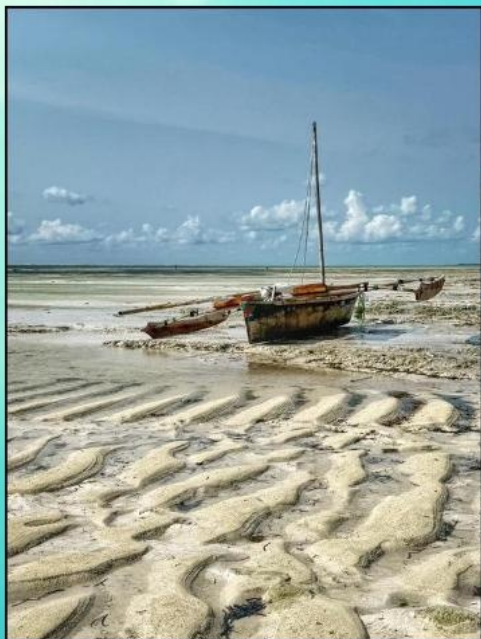
Sportul ocupă, la rândul său, un loc important în viața lui. Activ și mereu în mișcare, Remus așteaptă fiecare iarnă cu bucuria celui care știe că muntele îl cheamă din nou. Zăpada, pârtiile și peisajele spectaculoase îl fac să uite de frig, iar schiul rămâne una dintre marile sale pasiuni.

Probabil că nici aparatul de fotografiat nu stă prea departe, fiindcă un om îndrăgostit de imagini găsește cadre frumoase chiar și între două coborâri - cu condiția să poată frâna la timp.

În Cafeneaua Fotografilor, Remus Zamfir este alături de noi încă din prima zi, în calitate de administrator. Cu meticulozitatea și precizia unui ceas elvețian - probabil reglat după ora lui, nu invers - deschide fiecare dimineață cu tema zilei, devenită deja un reper pentru membrii comunității. Dacă Remus nu a publicat încă tema, există două posibilități: ori este mult prea devreme, ori ceasurile noastre au rămas în urmă.

Este prezent cu discreție, implicat cu seriozitate și dedicat proiectului cu aceeași constanță care îl definește. Membrii Cafenelei îl apreciază nu doar pentru fotografiile sale, ci și pentru calmul, disponibilitatea și respectul cu care le este mereu alături. Nu face gălăgie în jurul lucrurilor pe care le realizează, însă contribuția sa se simte în fiecare zi — asemenea cafelei bune, care nu are nevoie de reclamă pentru a fi așteptată dimineața.

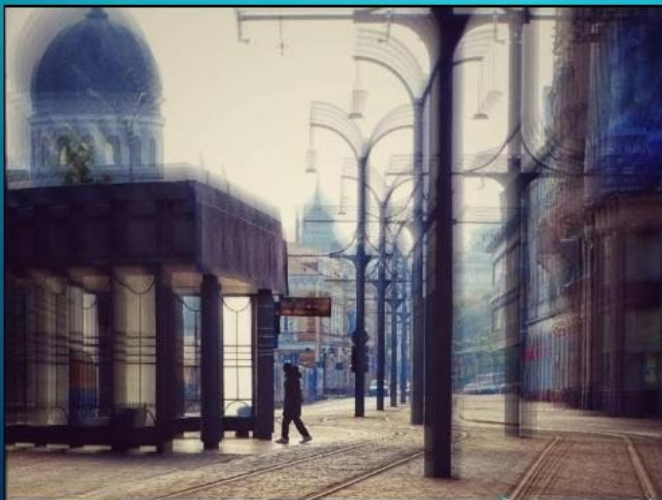
Fotografiile lui Remus surprind peisaje, flori și locuri de poveste, însă o parte din frumusețea lor vine, fără îndoială, din omul aflat în spatele aparatului.

Pentru Remus, fotografia este mai mult decât o pasiune. Este un mod de a păstra vie emoția unei clipe și de a împărtăși cu ceilalți frumusețea descoperită în fiecare anotimp și în fiecare colț de natură.

Prin imaginile sale și, mai ales, prin felul său de a fi, Remus Zamfir ne amintește că frumusețea nu se găsește doar în ceea ce fotografiem. Ea se află și în felul în care privim lumea, în bucuria cu care o descoperim și în bunătatea cu care alegem să fim alături de ceilalți. Iar dacă toate acestea sunt însoțite și de o glumă spusă la momentul potrivit, fotografia vieții iese cu siguranță mai luminoasă.

Sub Lupă

De cele mai multe ori trecem pe lângă o floare fără să bănuim că, printre petalele ei, se desfășoară o lume întreagă. O albină încărcată de polen, o buburuză grăbită, un fluture delicat sau o simplă picătură de rouă pot transforma un detaliu aparent obișnuit într-o fotografie spectaculoasă. În universul macro, frumusețea nu este dată de dimensiune, ci de atenția cu care alegem să privim.

Fotografia close up ne învață să încetăm pasul și să redescoperim răbdarea. Ne invită să observăm texturi fine, culori surprinzătoare, reflexii discrete și forme pe care ochiul le trece

Cristian Satmărean

Alex Alexandru

adesea cu vederea. Fiecare nervură a unei frunze, fiecare grăunte de polen sau fiecare aripă de insectă ascunde o perfecțiune pe care natura a creat-o în cele mai mici detalii. În acest univers minuscule, fiecare milimetru spune o poveste. Acolo unde, la prima vedere, pare să nu existe nimic deosebit, apar adevărate spectacole de lumină, culoare și viață. Aparatul de fotografiat devine o lupă prin care descoperim o lume fascinantă, plină de echilibru și armonie.

Astăzi vă invităm să privim sub lupă insectele și detaliile florilor. Nu este nevoie să căutăm rarități sau locuri îndepărtate. Frumusețea poate fi chiar în grădina de acasă, într-o

margaretă, într-un mac, pe o frunză, într-o picătură de rouă sau într-o albină care își vede liniștită de treabă.

Priviți cu răbdare, apropiați-vă cu respect de natură și lăsați-vă surprinși de ceea ce

descoperiți. Uneori, cele mai impresionante fotografii nu se află la capătul lumii, ci chiar la câțiva pași de noi, ascunse într-un colț de floare. Iar atunci când învățăm să vedem această lume mică, descoperim, de fapt, cât de mare și de spectaculoasă este natura.

Petronela Vali Slavu

Mircea Nitulescu

Pip Popescu

Cristian Resiga

Cornelia Ilie

Flaviu Negru

Gratian Milițescu

Camelia Stan

Margareta Paula Iliescu

Dincolo DE REALITATE

Fotografie și inteligență artificială
două perspective ale aceleiași pasiuni

În ultimii ani, inteligența artificială a intrat tot mai mult în universul fotografiei și a stârnit numeroase discuții. Pentru unii reprezintă o revoluție, pentru alții un motiv de îngrijorare. Adevărul este că, asemenea oricărei tehnologii noi, AI-ul nu este nici bun, nici rău în sine. Totul depinde de felul în care alegem să îl folosim.

Pentru a înțelege mai bine acest subiect, este important să facem o distincție clară între cele două moduri principale în care inteligența artificială poate interveni în domeniul imaginii.

IMAGINEA GENERATĂ INTEGRAL DE INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

În acest caz, fotografia nu există în lumea reală. Nu a fost surprinsă cu un aparat foto și nu reprezintă un moment trăit. Ea este creată de la zero, pe baza unei descrieri scrise sau a unor instrucțiuni oferite unui sistem de inteligență artificială.

Rezultatul poate fi spectaculos și impresionant din punct de vedere artistic, uneori greu de deosebit de o fotografie realizată cu aparatul foto. Totuși, el aparține unei lumi imaginare, create prin algoritmi și modele de inteligență artificială. Nu documentează realitatea, ci o construiește pornind de la instrucțiunile primite. În acest proces, autorul principal al imaginii este inteligența artificială, iar contribuția omului constă în ideea creativă, în alegerea conceptului și în formularea descrierii (promptului) pe baza căreia imaginea este generată.

Angela Bocse

Astfel, meritul artistic este împărțit între imaginația utilizatorului și capacitatea tehnologică a sistemului de a transforma acea idee într-o reprezentare vizuală.

FOTOGRAFIA PERSONALA PRELUCRATĂ CU AJUTORUL AI

Adrian K'a

Situația este complet diferită atunci când punctul de plecare este propria fotografie, realizată de autor. Imaginea există deja. Ea a fost gândită, încadrată și surprinsă în momentul declanșării. Lumina, compoziția, alegerea obiectivului, perspectiva, alegerea momentului și emoția transmisă aparțin în întregime fotografului. Acestea sunt elementele care definesc actul de creație și care dau identitate imaginii.

Inteligența artificială intervine ulterior, asemenea unei unelte moderne de editare. Ea poate reduce zgomotul de imagine, poate îmbunătăți claritatea, poate ajusta lumina și culorile, poate elimina elemente nedorite din fundal sau poate completa discret anumite detalii lipsă. În esență, aceste intervenții urmăresc să pună mai bine în valoare

fotografia existentă și să apropie rezultatul final de viziunea pe care autorul a avut-o în momentul declanșării, nu să creeze o imagine nouă. În acest context, AI-ul nu creează fotografia, ci îl ajută pe fotograf să o valorifice mai bine.

DIFERENȚA ESENȚIALĂ

Aceasta este, de fapt, cheia întregii discuții. Diferența nu constă în simpla utilizare a inteligenței artificiale, ci în rolul pe care aceasta îl are în procesul de creație.

În primul caz, inteligența artificială este cea care generează imaginea, pornind de la o descriere oferită de utilizator. Ea construiește scena, lumina, personajele și detaliile, devenind astfel autorul principal al rezultatului vizual, în timp ce contribuția omului se rezumă la idee și la formularea instrucțiunilor.

În al doilea caz, imaginea există deja. Ea a fost concepută și realizată de fotograf, care a ales momentul declanșării, compoziția, lumina, perspectiva și emoția pe care a dorit să o transmită. Inteligența artificială intervine doar ulterior, ca un instrument modern de editare, menit să îmbunătățească sau să optimizeze fotografia, fără a-i schimba esența și fără a-i prelua paternitatea.

Este aceeași diferență care există între a picta un tablou și a restaura unul deja existent. Restauratorul poate reda strălucirea culorilor, poate reface mici imperfecțiuni și poate conserva opera pentru generațiile viitoare, însă autorul tabloului rămâne întotdeauna pictorul. În mod similar, atunci când AI-ul este folosit doar pentru editarea unei fotografii realizate de un om, meritul artistic și calitatea de autor îi aparțin în continuare fotografului.

Ramona Ciuchendea

AI – O UNEALTĂ, NU UN ÎNLOCUTOR

De-a lungul timpului, fotografia a evoluat permanent. Am trecut de la film la digital, de la laboratorul foto la programe precum Photoshop sau Lightroom, iar fiecare etapă a fost întâmpinată, la început, cu scepticism.

Astăzi, inteligența artificială reprezintă doar următorul pas firesc al acestei evoluții. A refuza complet această tehnologie ar însemna, într-un fel, să refuzăm și alte invenții care ne-au simplificat viața: cutia de viteze automată, mașina de spălat automată, GPS-ul sau telefonul inteligent. Ele nu ne înlocuiesc, ci ne ajută să facem mai bine și mai ușor ceea ce oricum făceam.

La fel se întâmplă și în fotografie. Pentru unii, Photoshop-ul rămâne instrumentul preferat. Pentru alții, AI-ul completează sau simplifică procesul de editare. Nu există o alegere universal valabilă. Există doar instrumente diferite, puse în slujba aceleiași pasiuni.

AI POATE FI ȘI UN PROFESOR

Poate cea mai puțin discutată calitate a inteligenței artificiale este aceea de mentor.

AI-ul poate explica reguli de compoziție și estetică, poate analiza o fotografie și poate sugera îmbunătățiri, poate recomanda tehnici de editare și poate răspunde, cu răbdare, la întrebări care altădată necesitau ore întregi de căutări.

Poate sugera setările potrivite pentru aparatul foto, poate explica de ce o imagine pare dezechilibrată sau de ce lumina nu produce efectul dorit. Pentru cei aflați la început de drum, dar și pentru fotografii cu experiență, poate deveni un partener de învățare disponibil oricând. Inteligența artificială nu ia locul profesorului și nici al experienței acumulate în teren, însă poate accelera procesul de învățare și poate deschide noi perspective creative.

Nicu Draga

LA FINAL

Poate că întrebarea nu este dacă inteligența artificială este bună sau rea. Poate că întrebarea este cum alegem să o folosim.

Fotografia nu înseamnă doar tehnică. Înseamnă privire, emoție, răbdare și bucuria de a surprinde o clipă unică. Niciun algoritm nu poate înlocui sensibilitatea celui care se află în spatele aparatului.

Fiecare fotograf are dreptul să își aleagă propriul drum. Unii preferă editarea clasică, alții folosesc instrumente bazate pe inteligență artificială, iar alții aleg să combine cele două abordări. Toate sunt opțiuni legitime atunci când sunt folosite cu onestitate și respect față de propria creație.

Tehnologia va continua să evolueze. Aparatele foto se vor schimba. Programele vor deveni tot mai inteligente. Dar ceea ce va rămâne neschimbat este omul din spatele imaginii și emoția pe care reușește

să o transmită. Pentru că, indiferent de instrumentele pe care le folosim, fotografia va fi întotdeauna despre lumină, despre suflet și despre poveștile pe care alegem să le împărtășim lumii.

Marilena Petrescu

Cafeneaua
Fotografilor

PASIUNE • IMAGINE • PR ETENIE

Legenda câinelui

Se spune că, în vremurile de început, când lumea era încă tânără și pământul își scria primele povești, toate viețuitoarele trăiau în armonie. Munții vorbeau cu vântul, izvoarele șopteau pădurilor, iar omul și animalele se înțelegeau fără glas, prin bunătate și respect.

Fiecare ființă își cunoștea locul și rostul, iar natura îi primea pe toți în aceeași îmbrățișare.

Apoi a venit o iarnă cumplită. Zăpezile au acoperit pământul, vântul a înghețat pădurile, iar foamea și frigul au pus la încercare toate vietățile.

Animalele rățăceau în căutarea unui adăpost, iar omul încerca, la rândul său, să păstreze aprins focul care îi mai dădea speranță.

Multe făpturi priveau de departe flăcările, dar nu îndrăzneau să se apropie. Doar câinele a făcut pasul. Slăbit, cu blana încărcată de promoroacă și ochii obosiți, s-a apropiat încet de foc, fără să mârâie, fără să ceară, fără să aștepte altceva decât puțină căldură. Omul l-a privit îndelung. În acei ochi nu a văzut teamă, ci blândețe. Nu a văzut primejdie, ci încredere. A făcut un pas într-o parte, i-a lăsat loc lângă foc și i-a întins o bucată de pâine.

În noaptea aceea, doi străini au împărțit aceeași căldură, aceeași liniște și aceeași speranță.

Când zorii au început să coloreze cerul, câinele s-a ridicat, și-a scuturat încet blana și l-a privit pe om cu o recunoștință pe care niciun cuvânt nu ar fi reușit să o cuprindă. Atunci, spune legenda, ar fi rostit:

- De astăzi înainte voi merge alături de tine. Ți voi păzi casa, îți voi însoți pașii și voi rămâne lângă tine atunci când vei râde și atunci când vei plânge. Ți voi fi sprijin în singurătate și prieten în toate zilele vieții tale.

Omul i-a mângâiat fruntea și i-a răspuns cu blândețe:

- Iar eu îți voi oferi un loc lângă inima mea. Nu te voi mai privi niciodată ca pe o fiară a pădurii, ci ca pe cel mai credincios dintre prieteni.

Și astfel, spune legenda, s-a născut una dintre cele mai frumoase legături pe care lumea le-a cunoscut vreodată.

Câinele nu a rămas lângă om pentru că a fost împlânzit. A rămas pentru că a ales. A ales iubirea în locul singurătății, încrederea în locul fricii și loialitatea în locul libertății fără rost.

Poate că de aceea, ori de câte ori un câine își privește stăpânul cu ochii aceia limpezi, calzi și plini de iubire, ne amintim că cele mai adevărate sentimente nu au nevoie de vorbe. Ele se citesc într-o privire, într-o coadă care se mișcă fericită, într-un pas care ne urmează oriunde și într-o inimă care nu știe să trădeze.

Iar bătrânii mai spun că Dumnezeu nu le-a dăruit câinilor graiul oamenilor fiindcă știa că vor învăța cea mai frumoasă limbă dintre toate: limba sufletului, pe care fiecare om o înțelege atunci când un câine îl privește cu iubire.

Liliana Radita Miloiu

Tamara Dubb

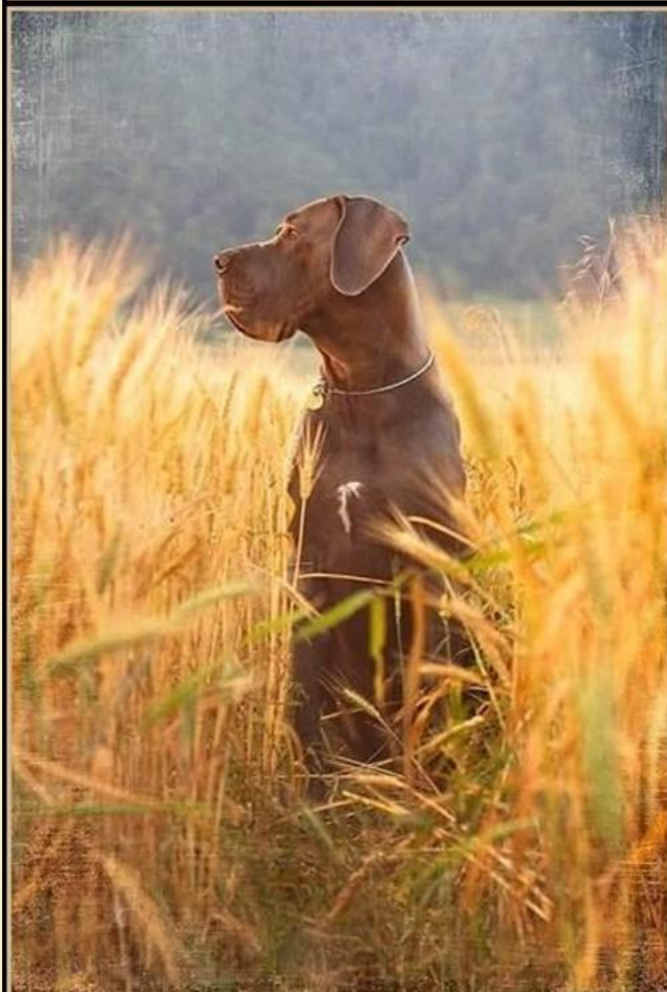
Ovidiu Domsa

Emy Leompescu

Genovel Butnaru

Gheorghe Belu

Nicu Beda

Florin Ungureanu

Mirela Bidu

Magdalena Rujoiu

EXPOZIȚIE DE FOTOGRAFIE

ÎN OBIECTIV – REFLEXII

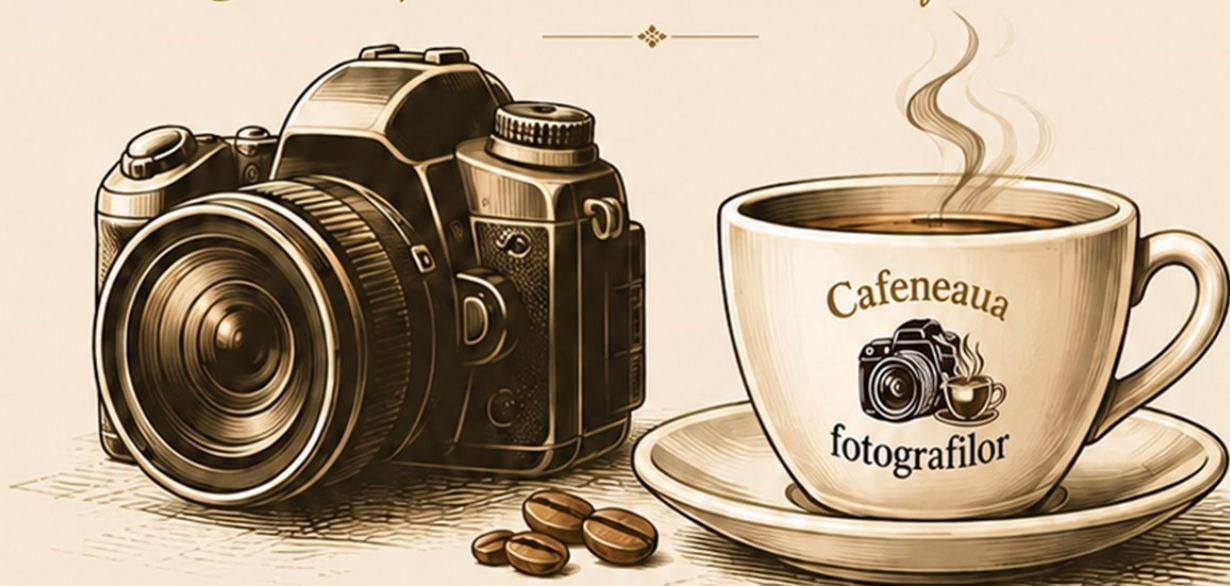
Uneori, lumea nu se lasă privită direct. Alege să se dezvăluie într-o oglindă, într-o fereastră, într-o picătură de apă sau în luciul liniștit al unui lac. Acolo, realitatea capătă o nouă perspectivă, iar fotografia devine mai mult decât o imagine ~ devine o poveste.

Expoziția „În obiectiv – Reflexii” reunește fotografii realizate de membrii Cafenelei Fotografilor, oameni care au ales să privească dincolo de aparențe și să transforme reflexiile în artă. Fiecare imagine este o invitație la contemplare și dovada că frumusețea se ascunde adesea acolo unde privim a doua oară.

Ne bucurăm că această expoziție este alcătuită din fotografiile comunității noastre. Fiecare autor a adăugat o piesă unică acestui mozaic vizual, iar împreună demonstrăm că pasiunea, talentul și dorința de a împărtăși emoții pot crea ceva cu adevărat special.

Poate că, răsfoind aceste imagini, și alți pasionați de fotografie vor prinde curaj să ni se alăture în proiectele viitoare. Pentru că în Cafeneaua Fotografilor, fiecare fotografie are șansa de a fi văzută, apreciată și de a spune o poveste mai departe.

Bine ați venit în universul reflexiilor!

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Emy Leompescu

Carmen Simona Popoviciu

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Paul Alexe

Paul Alexe

Nicu Draga

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Ana Pana

Gheorghe Buda

Ana Tina

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Dana Roman

Bogyó József László

Remus Zamfir

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Adrian K'a

Nicu Beda

Ana Marginean

Levi Bagy

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Catalina Ion

Gheorghe Belu

Ioan Ciobotaru

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Rares Dusa

Florentina Bartok

Monica Bancila

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Ramona Ciuchendea

© Gabriel Niteanu

Gabriel Niteanu

© Valentin Munteanu
www.valtin.ro

Valentin Munteanu

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Claudiu Petrisor

Gabi Dragoslav

Elena Hendea

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Marian Anghel

Cornelia Ilie

Ela Ionescu

Camelia Stan

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Ovidiu Domsa

Flaviu Negru

Lucia Gheoldan

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Mariana Negulescu Andrei

Oana Elena Guran

Daniela Rotar

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Catalin Tanase

Mario Plaiasu

Paul Varga

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Cristian Resiga

Radu Suciu

Tony Goran

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Daniel Boca

Gratian Militescu

Mircea Negulescu

Ovidiu Chitovanu

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Antonela Bianca Ionita

Angela Codrina Bocse

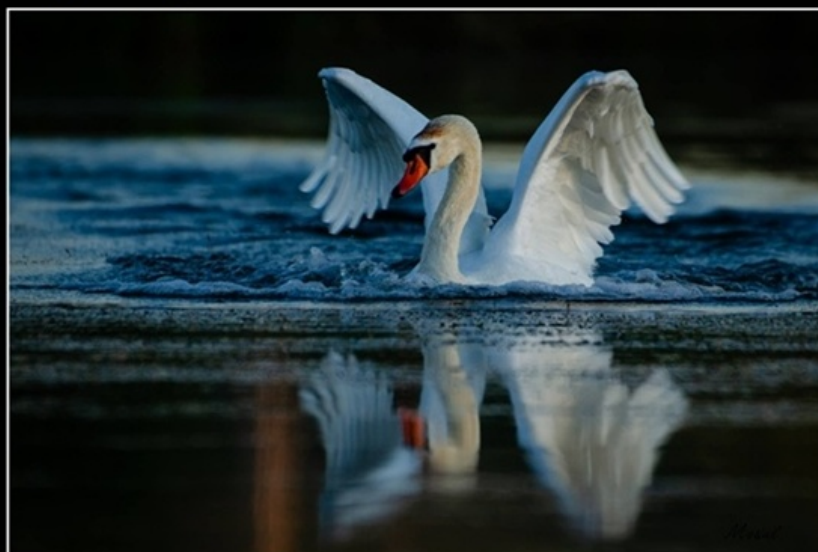

Agota Szilagyi

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Pip Popescu

Sabin Casoni

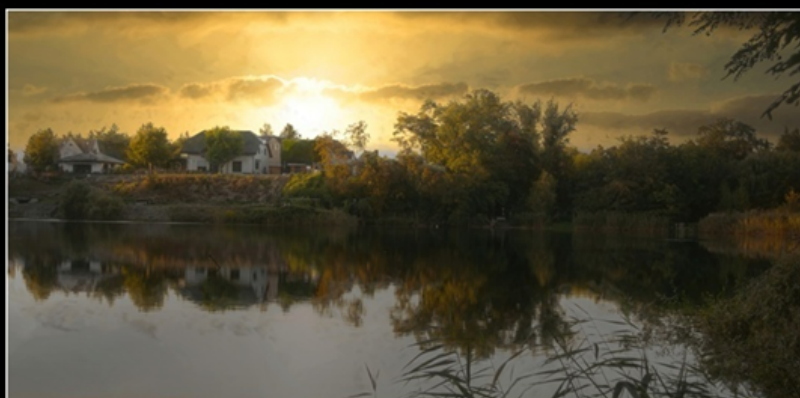
Petre Dalea

Galeria Cafeneaua Fotografilor

Cristian Sătmărean

Cristian Satmarean

Ioan Ciubuca

Anna Gheorghiu

DEFINITII fotografice

Mic dictionar cu mari adevăruri
ale fiecărui fotograf pasionat

Un fotograf
nu face poze...
El vânează
lumina!

RAW

Fișierul pe care îl iubește
fotograful și îl urăște
hard discul.

TREPIED

Obiect pe care îl cari
toată ziua și de cele
mai multe ori nu îl folosești.

GOLDEN HOUR

Cele 20 de minute pentru
care te trezești la
4 dimineața.

BATERIA

Se descarcă întotdeauna
exact când apare
cadrul perfect.

CARDUL DE MEMORIE

Întotdeauna
prea mic.

Fotografia e despre răbdare, pasiune și... **mult umor!**

Legile nescrise ale fotografiilor

Adevăruri simple,
universale și
amuzant de
adevărate! 😊

1.

Dacă ai uitat
aparatul acasă,
sigur vei vedea
cel mai spectaculos
apus din ultimii
zece ani.

2.

Dacă ai luat
aparatul cu tine,
cerul va fi
complet gri.

3.

Când montezi
trepiedul, toată
lumea trece exact
prin fața
obiectivului.

4.

Pasărea pe care
ai urmărit-o o oră
va zbura în secunda
în care ai schimbat
obiectivul.

5.

Când fotografiezi
un copil, el se uită
în toate direcțiile...
mai puțin spre
aparatură.

6.

Când fotografiezi
o pisică, aceasta
decide că este
momentul perfect
să plece.

7.

Când spui
„încă o fotografie”,
urmează cel puțin
alte douăzeci.

8.

În fiecare grup foto
există cineva care
întreabă:
— „Ce setări
ai folosit?”

Ce setări
ai folosit?

9.

Și cineva
care răspunde:
— „Lumina a făcut
fotografia.”

Lumina a
făcut
fotografia.

10.

Orice fotograf
spune măcar
o dată:
— „Data viitoare
iau doar un
obiectiv.”
Și pleacă de acasă
cu șase.

Data viitoare
iau doar un
obiectiv.

11.

Fotograf
nu întârzie.
El a găsit o lumină
interesantă
pe drum.

12.

Nu există ieșire
de 30 de minute.
Există doar
„mai fac un cadru
și plec”.

MAI FAC
UN CADRU
ȘI PLEC!

Fotografia nu este doar despre imagini.
Este despre răbdare, pasiune și... umor.

• ————— •

COLECTIVUL DE ADMINISTRATORI
AI CAFENELEI FOTOGRAFILOR

• ————— •

Angela Codrina Bocșe

Adrian K

Catalin Tanase

Eugen Eugraph

Magdalena Rujoiu

Monica Băncilă

Peter Achim

Remus Zamfir

• ————— •

Vă mulțumim că sunteți parte din această călătorie vizuală!

• ————— •

Revista nu se comercializează,
ci este destinată doar membrilor grupului
Cafeneaua Fotografilor.

• ————— •

Scanează și descoperă
Galeria Cafeneaua Fotografilor!

Cafeneaua
Fotografilor

PASIUNE • IMAGINE • PRIETENIE

Poveștile nu se termină aici...

Ele continuă în fiecare fotografie.

